

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

De fraterno amore

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Γερίφιλαδελφίας.

v. Palmer.

Α παλαιὰ τῆ Διοσκυρίων ἀφιδρύμα-
 τα οἱ Σπαρτιάται δοκίμα καλοῦσι ἐ-
 σιδέ δύο ξύλα πρὸ ἀλλήλα δυὸ πλά-
 γίους ἐπέζωμένα, καὶ δοκεῖ τὰ φιλα-
 δέλφω τῶν θεῶν οἰκεῖον εἶναι τῆ ἀναγί-
 ματος ὁ κρινὸν καὶ ἀδιαίρετον, οὕτω δὴ καὶ
 αὐτὸς ὑμῖν, ὦ Νιγρίνη καὶ Κωῦτε, ὁ σύγγραμμα τῶτο πρὸ
 φιλαδελφίας ἀναπήμι, κρινὸν ἀξίους οὐσι δῶρον. ἐφ' αὐ-
 τῶν περὶ τρέπεται, ταῦτα πρὸς ἄλλοις ἤδη, μαρτυροῦνται
 μάλλον ὡς ἀκαλεῖσθαι δοξετε. καὶ ὁ χαῖρον ὑμῶν ἐφ'
 οἷς κατορθοῦτε, ποιήσει τῆ κρίσει τὴν ὀπιμονίαν βέβαιότε-
 ρον, ὡς περ ἐν χηρῶν καὶ φιλοκάλους θεαταῖς διημερω-
 τῶν. Ἀείσαρχος μὲν οὖν ὁ Θεοδέκτου πατήρ, ὀπισκώ-
 πῶν ὁ πλήθος τῶν σοφιστῶν, ἔλεγε πάλαι μὲν ἐπὶ σο-
 φιστῶν μάλιστα ἡμέρασαι, τότε δὲ μὴ ῥαδίως αὐτὸν ἰδίῳ τῶν
 σοφῶν ἀρετῶν. ἐγὼ δὲ ὄρα καὶ ἡμᾶς τὴν φιλαδελ-
 φίαν οὕτω σπάνιον οὔσαν, ὡς τὴν μισαδελφίαν ἐπὶ τῶν
 παλαιῶν, ἥς γε τὰ φανερά τῶν ἀδείματῶν, τραγωδί-
 ας καὶ θεάτροις ὁ βίος ἐξέδωκε, ἀλλὰ ὁ πρὸ ἀδελφῶν. οἱ
 δὲ νῦν ἀνθρώποι πάντες ὅταν ἐπιτυχάνωσι χηρῶν ἀ-
 δελφοῖς, θαυμάζουσιν ὅσον ἦτον ἢ τῶν Μολιονίδας
 ἐκείνου, συμφυεῖς τοῖς σώμασι γεγονέναι δοκῶντας. καὶ
 ὁ χηρῶν κρινῶν τοῖς πατράσι χηρῶν καὶ φίλοις καὶ
 δουλοῖς, οὕτως ἀπίστον ἠγροῦνται καὶ τερατώδες, ὡς ὁ
 χηρῶν μίαν ψυχὴν δυεῖν σωμάτων χερσὶ καὶ ποσὶ. καὶ
 ὁφθαλμοῖς. καὶ τοῖς πρὸ ἀδείματῶν χηρῶν τῶν ἀδελ-
 φῶν, ἠφύσις οὐ μακρὰν ἔθηκεν, ἀλλ' ἐν αὐτῶν τῶν σώμα-
 τι τὰ πλείστα τῶν ἀναγκῶν διττὰ καὶ ἀδελφὰ καὶ δι-
 δυμα μηχανισαμένη, χεῖρας, πόδας, ὄμματα, ὦτα,
 ῥίνας, ἐδίδαξεν ὅτι ταῦτα πρῶτα σωτηρίας ἐνεκα καὶ συμ-
 πρῶξεν ὡς κρινῶν, οὐ διαφορῶν καὶ μάχης, οὕτω διέστη-
 σεν αὐτὰς τε τῶν χεῖρας εἰς πολλοὺς καὶ ἀίσιους δακτύ-
 λους ῥίστασα, πρῶτων ὀργάνων ἐμμελέσασθαι καὶ τεχνι-
 κὰτα παρῆεν, ὡς τε Ἀναξαγόρου τὸν παλαιὸν ἐν ταῖς
 χερσὶ τὴν αἴτιαν ἠθεῖσθαι τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας καὶ
 σωέσεως. ἀλλὰ τοῦτου μὲν ὅμοιον ἀληθὲς εἶναι τοῦ ἀντί-
 ον, οὐ γὰρ ὅτι χεῖρας ἔχει ἀνθρώπος, σφῶτατον, ἀλλ' ὅτι
 φύσει λογικὴν καὶ τεχνικὴν, ὀργάνων φύσει τοιούτων ἐτυ-
 χεν. ἐκείνο δὲ πρῶτον δὴλον ὡς ἀπὸ σπέρματος ἐνός καὶ
 μιᾶς δρχῆς ἢ φύσις, ἀδελφούς δύο καὶ τρεῖς καὶ πλείονας
 ἐποίησεν, οὐ πρὸς διαφορῶν καὶ ἀντίταξιν, ἀλλ' ὕπως
 χεῖρας ὄντες, ἀλλήλοις μάλλον σμωερῶσιν. οἱ γὰρ δὴ τρι-
 σώματα καὶ ἕκαπιντὰ χεῖρες, εἴπερ ἐχέοντο, συμφυεῖς οἴ-
 τετες πᾶσι τοῖς μέρεσιν, οὐ γὰρ ἐκτός αὐτῶν ὅσον χεῖρας
 ἐδύνατο ποιεῖν, ὁ τοῖς ἀδελφοῖς ἑσάρχει, καὶ μῦθον
 καὶ ἀποδημεῖν ἅμα, καὶ πολιτεύεσθαι, καὶ γεωργεῖν δυ-
 ναμῶν δι' ἀλλήλων. αἴπερ καὶ ἡ φύσις ἐδῶκεν ὁμοίας καὶ συμφωνίας δρχῆν φυλάττωσιν. εἰ δὲ μὴ, ποδῶν
 οὐ γὰρ (οἶμα) διοίσοιεν ἀλλήλους ἑσποκελιζόντων, καὶ δακτύλων ἐμπλεκουσῶν καὶ διαφορομορῶν πρὸς
 φύσιν ἑσ' ἀλλήλων. μάλλον δὲ, ὡς περ ἐν ταῦτ' ὁ σώματι μιᾶς κρινῶν φύσεως καὶ ἑσφῆς τὰ ὕδα καὶ ἑσφῆς,

A

PLVTARCHI DE FRA-
terno amore, libellus.

B

C

D

E

F

ET VSTA Castorum simulacra
 Spartani Dokana, quasi traba-
 lia, appellant. sunt autem duo li-
 gna æqualiter inuicē distantia,
 duobus aliis transuersis coniu-
 cta. ac videtur cōmunitas indi-
 uidua eius sigilli admodū con-
 uenire fraterno deorum istorū inter se amori. Horū
 ego imitatione vobis, Nigrine & Quinte, scriptum
 hoc dedico, dignum vobis donū. nam ad quæ libel-
 lus cohortatur, ea vos iam agētes, testimonio potius
 ornari, quā officii admoneri videbimini, gaudiumq;
 è rectis perceptum actionibus iudiciō permanenti
 faciet stabiliore, cum probare vos facta vestra bonis
 & honesti studiosis spectatoribus cernatis. Aristar-
 chus Theodectæ pater in sophistarum multitudinē
 illudēs, olim ægre septē sophistas inuentos dicebat,
 nunc autē vix totidē reperiri, qui se nō profiteantur
 litteratos. Ego autem nostra ætate non minus raram
 fratrum amicitiam video esse, quā fuerunt quon-
 dam odia fratrum. quorum exempla ob absurditatē
 tragædiis ac theatris sunt publicata. omnes adeo ho-
 mines hodie si in fratres incidant probos, haud ali-
 ter eos admirantur, atque Molionidas illos, quorum
 corpora in vnum coaluisse existimatum fuit. vsum-
 que communem opum, amicorum, & feruorum à
 parentibus acceptorum, nō minus incredibilem &
 monstrosam putant, quā si vna anima duorū cor-
 porum manus, pedes, oculosq; regeret. Atqui exem-
 plum vsus fraterni natura non longe à conspectu re-
 mouit: sed in ipso corpore pleraque necessaria fecit
 duplicia, germana, & gemella, manus, pedes, ocu-
 los, aures, nares. eo significans, omnia hæc salutis &
 mutui auxilii, non dissidii causa & pugnæ sic esse di-
 uisa. ipsasque manus in multos atq; inæquales scissas
 digitos omnium instrumentorum accuratissime &
 artificiosissime parauit. adeo vt Anaxagoras ille pri-
 scus humanæ sapientiæ causam manibus imputaue-
 rit. falso quidē hoc. Non enim propter manus homo
 est sapientissimus: sed quia natura eum ratione & ar-
 te prædiderat, instrumenta quoq; talia est nactus. Id
 verò omnibus est manifestum, naturā ex vno semi-
 ne ac principio duos, tres, aut etiam plures fratres gi-
 gnere, non discordiæ ac repugnantix causa, sed vt
 separati facilius sese mutuo adiuuant. Quippe tri-
 corporales illi & centimani, si quidem exstiterunt o-
 mnibus inter se membris concreti, nihil foris aut se-
 orsim agere potuerūt. cum fratres & manere, & per-
 egrinari, & simul remp. gerere, atque agros colere
 mutuis operis possint: siquidē principium beneuo-
 lentix ac concordix à natura inditum conferuent.
 quod si non faciunt, nihil differunt à pedibus inuicē
 se supplantantibus, opinor, aut digitis contra natu-
 ram mutuo se implicantibus ac distorquentibus.
 Immo sicut in vno eodemq; corpore vnus cōmu-
 nicatione naturæ atque alimenti humida & sicca,

frigida & calida, concentu consensuque suo temperiam corpori optimam suavissimamque conciliant, sine qua neque diuitiæ (vt dicitur) neque regnum quod homines diis æquat, vllam habent gratiam aut vtilitatem: si autem inter ista oboriatur seditio, altero alterum opprimente, foedissime animal corrumpitur atque perditur. sic ob fratrum concordiam, & genus floret, & viget familia, & amici familiaresque instar chori scite instituti, nihil neque dicunt, neque sentiunt aut faciunt.

At per dissidium vel pessimus est in honore,

scilicet obrepente aut calumniatore seruo, aut adulate extrinsecò, aut ciue inuido. Sicut enim morbi corporibus suum auersantibus alimentum multorum absurdorum ac damnosorum ingenerat appetitionem: sic sinistra de cognatis suspiciones, consuetudinem malorum hominum adsciscunt, extrinsecus in locum eius quod deest affluentem. Sane Arcadicus ille apud Herodotum vates, suo pede spoliatus necesse habuit ligneum assumere. frater autem ob dissidium cum fratre alienum è foro aut palastra sibi socium accersens, nihil videtur agere aliud, quam carneam & secum natam partem corporis vltro amputans alienam apponere sibi. Ipse enim vsus amicitiam consuetudinemque admittens ac desiderans, docet cognatos esse honorandos, colendos, atque conseruandos. cum neque possimus, neque natura nos nostra sinat viuere sine amicis, atque commercii solitarios. Itaque recte ille apud Menandrum:

*Non pocula est quotidianus luxus, pater,
Nostras parant queis res possimus credere.
Ingens profecto se inuenisse putat bonum,
Adeptus umbram amici nostrum quisquis est.*

Re vera enim pleræque amicitia nihil aliud sunt quam umbra & imagines illius primæ, quam natura liberis erga parentes, fratribusque aduersum fratres ingenuit. quam qui non veneratur & colit, an si fidem facit vllam se aliis esse beneuolum? aut qualis tibi videtur, qui socio in salutatione ac litteris nomine fratris tribuens, ne eadem quidem via cum fratre sibi ambulandum putat? vt enim furiosum est, simulacrum ornare fratris, corpus eius pulsare & mutilare: sic nomen fratris in aliis venerari & colere, ipsum fratrem odisse & fugere, parum sani est, ac eius qui nondam in animum induxerit naturam sanctissimum esse ac maximum sacrum. Memini me cum Romæ essem, arbitriū inter duos fratres suscepisse, quorum alter videbatur sapientia studio operam nauare. erat autem, vt res docuit, non fratris modo, sed etiam philosophi falso titulo ornatus. me enim petete, vt cum fratre & indocto ita ageret, sicut philosophum deceret: hæc, aiebat, tu vere ad rudem litterarum hominem diceres: ego autem nihil puto præclari esse in eo, quod eodem ex vtero nati sumus. Tu verò, dicebam ego, satis ostendis, ne id quidem magni abs te fieri, quod ex genitalibus natus es. At verò reliqui omnes, etiam si secus sentiant, tamen hoc dicunt atque canunt, primum secundum deos honorem ac præcipuum parentibus naturam, & legem naturæ destinasse: neque diis quicquam gratius homines facere, quam si parentibus alumnisque suis veteres super nouis feneratas gratias benigne & alacriter persoluant. neque contra maius est argumentum impietatis quam parentum despiciatur & in eos iniuriæ. Itaque interdictum est nobis, ne aliis male faciamus:

δειξίς ἀθέου γέρονε τῆς πατρὸς γονεῖς ὀλιγωρίας καὶ πλημμελείας. διὸ τοὺς μηδ' ἄλλους κακῶς ποιεῖν ἀπειρηται,

A καὶ ψυχρὰ καὶ θερμὰ, τῆ ὁμοιοῖα καὶ συμφωνία τῶν δειξί-
την καὶ ἠδίστην χάριν ἐμποιεῖ καὶ ἁρμονίαν, ἥς χάρις οὐτε
πλούτου φασὶν οὐτε τῶν ἰσοδάμωνος ἀνθρώποις βασιλῆ-
δος δειξίς εἶναι πᾶσα χάρις καὶ ὄψιν. αἱ δὲ πλεονεξία καὶ
ἐπίσσις ἀλλοῖς ἐγγίνονται, διέφθειρεν αἰσχρὰ καὶ σιωπῆς τὸ
ζῶον. οὕτως ἀδελφῶν ὁμοφροσύνη καὶ ἡμῶν καὶ οἴκῳ ὑ-
γαίνει καὶ τέτληε, καὶ φίλοι καὶ σιωπῆται, ὡς παρ' ἐμμελῆς χο-
ροῦ, οὐδὲν οὐτε παρὰ σοῖσιν ἐναντίον, οὐτε λέγουσιν ἢ φρονοῦ-
σιν. Ἐν δὲ διχοστασίῃ, καὶ ὁ πάγκρατος ἐμμορε πῆμης οἰκείης
Διάβολος, ἢ κλέαξ παρείδεξ θυράϊος, ἢ πολίτης βιάσπυρος.
B ὡς γὰρ αἱ νόσοι τοῖς σώμασι μὴ παρὰ σοῖσιν οἰκείον, πολ-
λὰν ἐμποιοῦσιν ἀτόπων καὶ βλαβερῶν ὀρέξεϊς. οὕτως ἢ παρὰ
τὸ συγγενὲς Διάβολη καὶ ὑφ' ὀρέξεϊς, ὁμιλίαις ἐπάγεται φά-
λας καὶ ποικίλας εἰς τὸ ἐλλιπὲς ἐξώθεν ἐπιρρέουσας. ὁ μὲν οὖν
Ἀρκάδικος μάρτυς ἀναγκάσας πόδα ξύλινον παρὰ σοῖσιν
σατο καθ' Ἡρόδοτον, τῆ οἰκείου φερηθείς. ἀδελφὸς δὲ πολε-
μοῦ ἀδελφῶν, καὶ κτῶν ὀδνεῖον ἐξαχρεῖς ἢ παλαίφρας
ἐτάμερον, οὐδὲν ἔοικεν ἄλλο ποιεῖν ἢ σάρκινον καὶ συμφύε-
ἐκροῖσας ἀποκόψας μέγας, ἀλλότριον παρὰ σοῖσιν καὶ
παρὰ σοῖσιν. αὐτὴ γὰρ ἢ παρὰ σοῖσιν καὶ ζητούσα
C Φιλία καὶ ὁμιλίαν χρεία, διδάσκει ὁ συγγενὲς ἡμῶν καὶ πε-
εἰπέειν καὶ Διαφυλάττειν, ὡς ἀφίλους καὶ ἀμίκτους καὶ
μονόθετους ζῆν μὴ διωκαμένους, μηδὲ πεφυκῆσας. ὅθεν ὁ
Μένανδρος ὀρθῶς,

*Οὐκ ἐκ πότων καὶ τῆς καθ' ἡμέραν τρυφῆς
Ζητούμεν ὅ τι πεύσομεν τὰ τῆ βίου, (Φησί)
Πάτερ, οὐ παρὰ σοῖσιν οἶετ' ἐξέδρηκεναι
Ἀγαθὸν ἕκαστος, εἰ ἀνέχη φίλου σκιά.*

σκιά γὰρ εἰσιν ὄντως, αἱ πολλὰ φιλία καὶ μιμήματα
καὶ εἰδωλα τῆς παρὰ σοῖσιν οἰκείης, ἡ παρὰ σοῖσιν
D νεῖς ἢ φύσις, ἀδελφοῖς τε παρὰ σοῖσιν ἀδελφούς ἐμπεποίη-
κε, κακείνῳ ὁ μὴ σεβόμενος μηδὲ ἡμῶν, ἀρετὴν πῆσιν
ὀνοίας τοῖς ἀλλοτρίοις δίδωσιν; ἢ ποῖος τις ὅστι τὸν ἐπα-
ρον ἐν φιλοφροσύνῃ καὶ χάρισμασιν ἀδελφῶν παρὰ σοῖσιν
γροθῶν, παρὰ δὲ ἀδελφῶν μηδὲ τῶν αὐτῶν ὀδὸν οἰόμενος
δεῖν βαδίζειν; ὡς γὰρ εἰκόνα χρῶσθαι ἀδελφοῦ, ὅ δὲ σῶ-
μα τύπειν καὶ ἀκρωτηριάζειν μακρὸν, οὕτως τοῦτομα
σέβασθαι καὶ πῆσιν ἐν ἑτέροις, αὐτὸν δὲ μισεῖν καὶ φθί-
γειν, οὐχ ὑγαίνοντός ἐστιν, οὐδὲ ἐν τῷ πῶποτε τῶν φύσιν, ὡς
ἀγνώστον καὶ μέγιστον ἱερὸν, λαβόντος. οἶδα γοῦν ἐμῶν
E ἐν Ρώμῃ δεῖν ἀδελφῶν ἀναδεξάμενον διαταῖν, ὡν ἀτε-
ρος ἐδόκει φιλοσοφεῖν. ἡ δὲ ὡς ἔοικεν) οὐ μόνον ἀδελφὸς
ἀλλὰ καὶ φιλόσοφος ψευδεπίγραφος καὶ ψευδώνυμος. ἐ-
μοῦ γὰρ ἀξιοῦτος αὐτὸν ὡς ἀδελφῶν καὶ ἰδιώτη φιλόσοφον
παρὰ σοῖσιν φέρεσθαι, Ταῦτα (εἶπεν) ὡς παρὰ σοῖσιν ἰδιώτῳ ἀληθῶς
ἐγὼ δὲ, οὐ σεμνὸν οἱ δὲ μέγα ποιῶμεν τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς μο-
εἰῶν γερνέειν. Σὺ μὲν (εἶπεν ἐγὼ) δῆλος εἶ μὴδὲ τὸ ἐκ τῆς
αὐτῆς μοεἰῶν γερνέειν, μέγα καὶ σεμνὸν ἡ γούμνος. ἀλλ' οἴγε
πρώτες ἄλλοι, εἰ καὶ μὴ φρονοῦσιν οὕτως, λέγουσι γοῦν καὶ
ἀδουσι, ὡς γοῦν οἱ ἡμῶν μὲν θεοῦ παρὰ σοῖσιν καὶ μεγίστην ἢ
F τε φύσις, ὅ, τε τῶν φύσιν σῶζων νόμος ἀπέδαχε καὶ οὐκ ἐστὶν ὄλι-
μᾶλλον ἀνθρώπος κεχαιρισμένον τοῖς δράσιν, ἢ τοκεῖσιν αὐτῶν
καὶ ἐφ' ὅσιν παλαγὰς ἐπιπέσας δανειθείσας χάριτας ἀμε-
νάσας καὶ παρὰ σοῖσιν ἐκτίνοντες. οὐδὲ αὐτὰρ πάλιν μετῶν ἐπι-

Quin. filios ad cōcordiā cohortatur, cū ipse in li-
tibus, rixis, & certaminibus fraternis cōsenuerit, is
Aliis mederi vult, ipse vlceribus scatus:
factisque suis orationi vires adimit. Quis vero nō
despiceret Eteoclem illum Thebanum, si hæc ad-
versus fratrem fatus,

*Ad solis ortum sita sidera scandere velim, &
Subire terras, hoc si possim consequi,
Deorum maxima ut potiar tyrannide:*

suis liberis præciperet

*Æqualitatem colere, quæ urbes urbibus,
Sociosque sociis, iunctos iunctis fœdere
Denuncit, obligatque. solique omnium
In rebus humanis huic est permansio?*

Aut quis tibi videretur Atreus, si tali prandio fra-
tri exhibito, filios suos hac sententia institueret?

*Vsus equidem cognato iunctis sanguine
In rebus aduersis opem fert vnicus.*

Expurgandū est ergo odiū fratrum, quod & paren-
tum senectutē male alit, & pessime liberos educat.
Adde, quod etiā apud ciues criminibus obiicit. exi-
stimant n. ex tanta necessitudine, conuictu, & fa-
miliaritate fratres ad inimicitias delabi nunquā
potuisse, nisi multorum & atrocium sibi inuicē essēt
flagitiorum conscii. quippe magnas oportet esse
causas, quæ magnā beneuolētiam amicitiamq; dif-
siperēt: vnde fit, vt non facile locus sit recōciliationi.
Nam sicut quæ cōpacta sunt, etiam glutine soluto
rursus colligati ac coire possunt: corpus autē quod
natura vnuit si rūpatur aut scindatur, difficulter
glutinari aut rursus potest coalescere: ita quas v-
sus cōtraxit amicitias, ex discidio accidente nullo
negocio redintegrantur. fratres vbi naturali amo-
re exciderunt, neq; in gratiam facile redeunt, & re-
cōciliatio sēper cicatricē sordidam ac latētē malo
infectam retinet. Enimvero omnis homini aduer-
sus hominē inimicitia cū maxime molestis animi
subiens affectionibus, studio inquam contēden-
di, ira, inuidia, memoria iniuriarū, dolorē animo
perturbationemq; adfert. Sed aduersus fratrem su-
scepta, cum quo sacrificia sunt, & sacra parentum,
sepulcrumq; communia, communis etiam aut fal-
tē vicina domus, ante oculos expositam habet mo-
lestiam: quotidie in memoriam redigēs vēcordi-
am, qua factū est vt iucundissimus vultus ad spectu-
iam sit inuisissimus, & terrori summo vox à puero
grata ac familiaris. multos quoque alios fratres vi-
dentes eadem domo ac mensa & non diuisis inter
se prædiis ac mancipiis vti, ipsi amicos etiam ho-
spitesq; diuersos habent, inimica omni aducentes
quæ fratri sint accepta. cum quidem omnibus hoc
facilimum sit ratiocinari, Amicos & compotores,
affines & familiares parari alios posse, prioribus ar-
morum instar aut instrumentorum perditis; fra-
trem recuperari non magis posse quam manum
abscissam, aut erutum oculum. Præclare etenim
mulier illa Persica dixit, cum fratris salutem saluti
liberum antetulisset, Possē aliam se prolem nanci-
sci, fratrem autē, amissis parentibus, nullū. Quid ergo
agendū est, dices, si cui mal^o obtigerit frater? Pri-
mo omniū tenēdum hoc est, vitium omni amicit-
iæ generi se insinuare: & vt est apud Sophoclem,

*Mortalium res sic unctas exanimēs,
Inuenies in plerisque turpitudinem.*

nā neq; cognatorū, neq; sodalium, neq; veneris
amot sincerus, pur^o, nulloq; vitio suffusus reperie-
tur. Equidē Laco quidā cū pusillā duxisset vxorē,

A ὁ γὰρ ἐν δίκῃς καὶ εὐταίῃς καὶ ἀγαθῇ παρὲς ἀδελφοὺς ἐγγε-
νησικῶς, εἶτα τὸς υἱοὺς ὁμοιοῦν πατρικῶν, Ἄλλων ἰα-
τρῶν, αὐτὸς ἐλκεσι βρύων, ἀσθενῆ ποιεῖ τοῖς ἐργαῖς τὸν λόγον. εἰ
ζῆν ὁ Θεβαῖος Ἐτεοκλῆς παρὲς τὸν ἀδελφὸν εἰρηκῶς,

Ἄφρων ἀνέλθοιμ' ἡλίου παρὲς αὐτολάς,

Καὶ γῆς ἐνερθεῖν, διωατὸς ὡς δ' ἐλάπειν τὰ δε,

Τὴν τῶν θεῶν μεγίστην ὡς τ' ἐχθρὸν τυρανίδα,

τοῖς αὐτῷ πάλιν παρεκελεύετο τέκνοις, ἰσότητά ἑμαῖν, ἢ Φί-
λοις αἰεὶ φίλοις, πόλεις τε πόλεσι, συμμάχοις τε συμμά-
χοις Σιωδεῖ, (τὸ γὰρ ἴσον μόνιμον αἰθερῶσι ἐφυ) τίς οὐκ αἰ-

B αὐτὸς κατεφρόνησε; ποῖος δ' αὖτ' ὁ Ἀτρεὺς, εἰ πιαῦτα δει-
πνίστας τὸν ἀδελφόν, ἐγγὺς μολογῆ παρὲς τοὺς παῖδας,

Φίλων γε μὴν τοὶ χεῖρισίη παρὲς αἵματος,

Μοῖν κακὸν ὄρεοντος ὠφελεῖν φιλεῖ.

δὲ καὶ γονέων κακῶν γρηωτέρων οὐσαι, καὶ κακίονα
παιδῶν ἐφροντίζων ἐκκαθαίρειν παρορθεῖται τὴν μισαδελ-
φίαν. ἐστὶ δὲ καὶ παρὲς πόλεως ἀφ' ἑσθλῶν καὶ κατ' ἡρώων οἰόνται
γὰρ οὐκ αἰεὶ οὐκ ποτὸς δὲ σωφροσύνης καὶ σωτηρίας καὶ οἰκειότη-
τος, ἐργαῖς καὶ πολέμοις ἡμεῖσθα, μὴ πολλὰ καὶ πο-
τηρὰ σωειδόμεθα ἀλλήλοις. μεγάλα γὰρ αἰτίαι μεγάλα

C ἀγαθὰ οὖν ἐνοιαὶ καὶ φιλίαι ὅταν εὐδὲ ραδίως αὐτῶν εὐδέ-
χονται ἀγαθῶσι. ὡς παρ' γὰρ τὰ συμπαρήματα, καὶ χαλῶσι
τὸ ἐχθρὸν, εὐδέχεται πάλιν δεδιῶσαι καὶ σωελθεῖν συμ-
φουοῖς δὲ σώματος ραχῆτος ἢ σκαθέντος ἔργον ἐστὶ, κέλλησιν
ἀρεῖν καὶ σύμφεσιν οὕτως αἰ μὴ ὑπὸ χρείας σωημέ-
ναι φιλίαι καὶ ἀγαθῶσιν, οὐ χαλεπῶς αὐτῶν ἀναλαμβά-
νοισιν. ἀδελφοὶ δὲ τῶν καὶ φύσιν ἐκπεσόντες, οὗτοι ραδίως
σωερχονται καὶ σωελθῶσι, ῥυπαρὰ καὶ ὑποπτον οὐλίω
αἰ ἀγαθῶσι ἐφέλκονται. πᾶσα μὲν οὖν ἔσθρα παρὲς
αἰθερῶν ἀνθρώπων μὲν τῶν μάλιστα λυποῦντων εἰδυο-

D ἐρῶν ἐστὶ καὶ ἀρετῶν ἢ δὲ παρὲς ἀδελφόν, ὡς οὐσίαν τε καὶ
νωεῖν ἀνάγκη, καὶ ἱερῶν πατρώων, ὁμοπαθόν τε ἡμεῖσθα,
καὶ ποῦ σωοικῆν ἢ γείτονα χρεῖων, εἰ ὁμμασιν ἐχθρὸν τοῦ λυ-
πηρῶν, ὑπομνήσασθαι καὶ ἡμέραν τῆς ἀνοίας καὶ πα-
ραφροσύνης, δι' ἡμῶν τὸ ἥδιστον παρορθεῖται καὶ συγένησθαι
εἶδος, οὐκ ἀρετῶτατον, ἢ τε παρορφίλης ἐκ νέων φωνῆ καὶ
σωηθῆς, ἀχρεῖσθα φοβερωτάτη γένηε. πολλοὺς δ' τῶν ἄλ-
λων ἀδελφῶν ὀραίντες οἰκία μᾶτε χρωμῆους καὶ τερα-
πέτη καὶ χρεῖοις ἀνεμήπις καὶ αἰθερῶσι, αὐτῶν καὶ φί-
λοις διηρώται καὶ ξένους, ἐχθρὰ πᾶσι τὰ παρορφίλη τοῖς

E ἀδελφοῖς νομίζοντες καὶ αὐτὰ, πᾶσιν ἐν μίση λογίζεσθαι
παρόντος ὅτι ληῖσθαι μὲν τε φίλοι καὶ συμπόται, κτητοὶ δὲ κη-
δεσθαι καὶ σωηθῆς, τῶν παρορφῶν ὡς παρ' ὄπλων ἢ ὀργάνων
ἐχθρῶν ἀρετῶν ἀδελφῶν δὲ ἀντίκτησις οὐκ ἐστίν, ὡς περ εὐδὲ
χρεῖς ἀφαρτέσις, εὐδὲ ὄψεως ἐκχρησῆσις. ἀλλ' ὀρθῶς ἢ
Περσῶν εἶπεν, αἰτὶ τῶν τέκνων ἐλομῆν σωσθαι τὸν ἀδελφόν,
ὅτι παῖδας μὲν ἐτέρος κτήσασθαι διώματ' αἰ, ἀδελφὸς δ'
ἄλλος αὐτῆ, γονέων μὴ ὄντων, ἐκ δὲ ἡμοῖο. τί δὴ τὰ χρεῖ
ποιεῖν (φαῖη τις αἰ) ὅτι φαῦλος ἀδελφὸς ἡμῶν παρορφῶν

F ἐκείνο μνημονεύειν, ὅτι πᾶσι ἀπτεται ἡμῶν φιλίας ἢ φαυ-
λότης, καὶ τῶν Σοφοκλῆα, τὰ πλεῖστα φωνῶν, ἀσχετῶν
φωροσῆσι βροτῶν. οὐτε γὰρ ὁ συγένησθαι, οὐτε ὁ ἐταρῆσθαι,
οὐτε τὸ ἐρωτικὸν εἰλικρινές καὶ ἀπαθῆς καὶ καθαρόν ἐστιν δι-
ρεῖν κακίας. ὁ μὲν οὖν Λάκων μικρὰ γυναικα γῆρας,

ἔφη τὰ ἐλάττω δεινὰ εἰρεῖσθαι τῶν κακῶν· ἀδελφοῖς δὲ σω-
 φρονίως παραινέσειεν ἄν τις, τὰ εἰκείωτα τῶν κακῶν ὑπο-
 μῖνειν μᾶλλον ἢ πειθεσθαι τῶν ἀλλοτριῶν· τὸ γὰρ ἀνέγ-
 κλητον, ὡς ἀναγκαστον, ἐκείνο ἢ ψεκτον, ὡς αὐτάρετον. οὐ γὰρ
 ὁ συμποτής, οὐδὲ ὁ συμειφθός, οὐδὲ ὁ ξένος ἀδιδίς ἀχαλ-
 κυτοῖσιν ἐξέδεται πέδας· ἀλλ' ὁ σὺναιμος καὶ σὺν ἔσθρος,
 καὶ ὁμοπάτωρ καὶ ὁμομήτωρ, ὃ καὶ τὴν ἀρετὴν εἰκός ἐστιν
 ἐπιτηρεῖν ἔνια, καὶ παρέρκειν λέγοντι πρὸς ἀδελφὸν ἕξα-
 κῆρταίοντα, Τοῦδε καὶ οὐ δύναμαι παρῆλπειν δύστηνον
 εἶοτα, καὶ φάλλον καὶ ἀμόσητον, μὴ καὶ λάθω πῖ πατρῶον ἢ μητρῶ-
 ον εἴσα γυμῶν ἀπὸ ἀσέματος νόσημα χαλεπῶς καὶ πικρῶς
 τῶ μισθῶν ἐν σοὶ χαλάζων. Τοῖς μὲν γὰρ ἀλλοτριῶσι (ὡς ἔλε-
 γε Θεόφραστος) οὐ φιλοῦνται δεῖ κείναι, ἀλλὰ κείαντα, φι-
 λείν ὅπου ἢ φύσις ἢ γέμονια τῆ κείσει πρὸς ἄνοιαν οὐ δί-
 δωσιν, οὐδὲ ἀαμῶν τὸν ἀρρλουῦ μῶν τῶν ἀλάν μεδμῶν,
 ἀλλὰ συληθῆναι τὴν ἀρετὴν τῆς φιλίας, ἐπ' αὐτὰ δεῖ
 μὴ πικροῖς εἶναι, μηδὲ ἀκείβεις τῶν ἀμῆρτην ἐξετασῆς·
 νικῶν ἢ πῖ ἀν λέρσις εἰ ξένων ἀνθρώπων καὶ ἀλλοτριῶν ἐκ
 πότου πινὸς ἢ παιδίας ἢ παλαίστρας παρῆσθαρέντων ἀ-
 μῆρτηματα ῥαδίως ἐνιοι φέροντες καὶ ἠδῶν μοι, δύσκαλοι
 καὶ ἀπαρτίτητι πρὸς τοὺς ἀδελφοῖς εἰσιν, ὅπου καὶ κόνας
 χαλεπούς καὶ ἴπωσις, πολλοὶ δὲ λύγας, ἀλγούρις, πιθήκας,
 λέοντας τρέφοντες καὶ ἀγαπαίντες, ἀδελφῶν οὐχ ὑπομέ-
 νοισιν ὄργας, ἢ ἀγνοίας, ἢ φιλοπῆμίας; ἔτεροι δὲ παλλακίσι
 καὶ πόρνας οἰκίας καὶ ἀργύρας καταγράφοντες, ὑπερ οἰκ-
 πέδου καὶ γυνίας πρὸς ἀδελφούς ἀγαμονομαχοῦσιν; εἴπα
 τῶ μισθῶν ἀδελφῶ μισοπονηεῖαν ὄνομα γέμῶν, πῆνοσοῦσιν
 ἐν πῖς ἀδελφοῖς τὴν κακίαν παρῆσθαι ἀλλοῖοι καὶ λοιδο-
 ροῦντες ἐν ἢ τοῖς ἄλλοις μὴ δυσχεραίνοντες, ἀλλὰ χεῖρ μοι
 πολλοὶ καὶ συμῶντες. Τῶν μὲν ἐν ἔσω παρῆσθαι τὴν ἀρετὴν
 πῆμῶν, ὡς ἀρ ἔτεροι λάβω μῶν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ ζώντων ἀμῆρ-
 ται μῶν τῶν γυνῶν ἀμῆραι καὶ ζηλοτυπία. οἱ μὲν
 γὰρ ἔφοροι, τῶ ἀγνοισίας τὴν ἀποδεικνυμῶν ἀνὴ γερῶντων
 ἐκείσε βουῶν ἀρετῶν πέμποντος, ἐζημίωσαι αὐτὸν αἰτία
 ὑπερπίνοντες ὅτι τοὺς κείνους ἰδίους κῆρταί δημαγωγῶν καὶ
 γαλιζοῦ μῶν ὑπὸ δὲ αὐ πῖς παραμένεσθε ἡρεπῶν γυνῶν, μὴ
 κῆρταί μοι αὐτῶ μῶν, μηδὲ εἰς ἑαυτὸν ἀποτρέφοντα τὴν
 εἶοιαν ὃ ἔσπῃ πολλοὶ καταδημαγωγῶσι τοὺς ἀδελ-
 φούς, ὡς ἀρετῆ παρῆσθαι, ἢ διχῆσαι, τῆς πλεονεξίας τῶν
 τῆς ἔχοτες. τὸ γὰρ μίγισον τῶν πατρῶων καὶ κῆρταί, ἀπο-
 τρεφῶσιν αὐτοὺς, τὴν εἶοιαν, ἀειθερῶς καὶ πῆμῶν ὄργας
 ὑπερτρέχοντες, ἐν κῆρταί τῶν ἐκείνων ἀσχολίας καὶ ἀγνοί-
 ας ὅτι πῆμῶν, καὶ μῆρταί παρῆσθαι ὡς ἀκείσις καὶ κα-
 τῆρταί αὐτοὺς καὶ σῶφρονας, ἐν οἷς ἐκείνους ἀμῆρταίοντας
 ἢ δοκῶντας ὄρασι. δεῖ δὲ βούαντιον, ὅπου μῶν ὄργη, σω-
 εκδεχῶν καὶ συμυποδύεσθαι, καὶ τῶν πῶν συμωργεῖν
 ποιῶντα κῆρταί, ὑπερπίνοντες δὲ καὶ κῆρταί συμωργεῖ-
 ποιῶν ἀμῶν γῆρταί τὸν ἀδελφόν· ἐλλείποντος δὲ που κῆρταί,
 ἢ παρῆσθαι ἑτέραν, τὴν φύσιν ἀπῶσθαι, ὡς μῶν πρὸς
 ἄλλα χεῖρ μῶν καὶ σῶμῶντες οὐσαι. ὃ δὲ ἔχῃ καὶ
 ὃ τῶ ἀγαμέμνονος, ὡς

Οὐτ' οὐκ εἰκων οὐτ' ἀφραδίησι νόοιο,
 Ἀλλ' ἐμὲτ' εἰσορῶν, καὶ ἐμὴν ποπιδεγμένους ὄρμην,
 καὶ μοι τὸ πῶν ἄδῶν ὃ κατῆχον, ἠδέως δὲ καὶ

A dicebat de malis minimum esse deligendum. Fra-
 tribus autem modeste hoc suaseris, ut familiarissi-
 ma potius sustineant mala, quam aliena experian-
 tur. illud enim quia necessitas imponit, culpa & cri-
 mine vacat: hoc quia sponte suscipitur, reprehensionem
 est obnoxium. Non enim compotori nos, non æquali, non hospiti

Sine ære factis compedibus pudor obligat:
 sed consanguineo, simul educato, eundem patrē,
 eandem matrē habenti. huius & peccatis quibus-
 dam ignoscendum est, & dicendum fratri aliquando,

Non ego deserere, aut miserum te relinquere possum,
 vitiosumque vel insipientē, ne imprudēs odio in te
 meovitiū aliquod à paterno materno vefemine tibi
 ingenitū in te acerbius puniam. Etenim alienos,
 ut aiebat Theophrastus, non amando iudicare de-
 bemus, sed iudiciū amoris præmittere. vbi autē na-
 tura iudicio ad contrahendā benevolentiam non
 cōcedit prærogatiuam, neque præstolari finit sermo
 ne tritū illum falis modiū, sed amicitie principium
 in seuit: tibi nō morosi, neque accurati debemus esse
 delictorum censors. Nunc quid his faceres, qui
 peregrinorū & alienorum hominum, cum quibus
 vitiosam amicitiam in conuiuio, lusus, aut palæstra
 coiuerunt, facile tolerant peccata, & cum volu-
 prate, fratribus se acerbos & implacabiles exhibent?

C cumque; & canes iracundos, & equos, quin etiam lyn-
 ces, feles, simias, leones alant atque amēt, iras fratrum,
 aut inscitias, aut ambitiones nō sustinet? alii cum
 pellicibus aut scortis domos agrosque perscripse-
 runt, de area domus atque angulo cum fratre duello
 decertant: deinde malorum odium suo in fratrem
 odio prescribentes, obambulant fratri maliciam
 obiciētes, quam in aliis etiam magnam tolerant
 eaque vtuntur. Atque hoc quidem sit totius exordi-
 um disputationis. Principium autem doctrinæ su-
 memus non, ut alii à diuisione bonorum paterno-
 rum, sed à vitando vitioso demerendorum adhuc
 viuentium parentum certamine atque obtreccatione.

D Agefilaum Ephori multauerunt, quod is vni-
 cuique senum designato bouem præmium virtu-
 tis dono mitteret, eamque attulerunt rationem fa-
 cti, quod publicos largiendo priuatim sibi conciliaret
 suosque faceret. Filio autem recte hoc suaseris,
 ut parentibus colendis nō sibi soli eorum beneuo-
 lentiam caperet inque se vnū eam deriuert. quomodo
 multifratres astu supplantant, iniusticiæ huius spe-
 cioso, sed iniusto vsu prætextu. maximum enim &
 præstantissimum bonorum paternorum, beneuo-
 lentiā parētum iis adimunt, illiberaliter & vetera-
 torie capta occasione ipsis occupatis occurrentes,

E & ignorantibus germanorum insidiantes, inque
 his maxime compositos se, dictoque parentum au-
 dientes, ac modestos gerentes, in quibus peccare
 fratres, aut delicti suspectos vident. Atqui contra
 fratris est opus vbi irascuntur fratri parentes, partē
 iræ subire atque in se recipere, eamque veluti labore
 adiuuando faciliorem reddere. ministerii & capta-
 tæ gratiæ in societatem quocumque modo eundem
 admittere atque adoprare: & vbi is occasionem ali-
 quam neglexit, eum excusare vel aliam occupa-
 tionem eius prescribendo, vel naturam ad alias
 res aptiorem. Recte etiam Agamemnon de fratre:

Non hunc desidia, aut vacordia vana moratur,
In me respiciens sed enim, nostrosque subinde
Expectans cessat comatus, --
 sibi hoc muneris à Menelao relicti iudicēs. Libenter

etiam nominum permutatione admittunt parentes, fidemque adhibet filiis, cum socordiam fratris simpliciteris, prauitate dexteritatis, pertinacia animi contemptum non ferentis nomine velant. ut qui sic fratrem in gratiam reponit, simul & iram aduersus eum conceptam minuat, & patris erga se augeat benevolentiam. Purgato adhuc modum fratre, iam is ipse arripiendus est, ob peccatumque serio obiurgandus, & libere ostendendum ubi officium prodiderit. Nam neque negligendus est frater peccans neque insultandum peccanti: quorum hoc est gaudium ex alterius malo capientis, illud peccandi societate ineuntis. sed curam se fratris gerere, & dolorem ex ipsius incommodis sentire ostendet qui castigat. Vehementissime autem fratrem coram incusare potest, is qui ei studiosissime apud parentes fuit patrocinatus. Quod si frater iniuria culpetur, in aliis quidem rebus iras parentum ferre atque indignationes, in omnibus ministeriis, operam nauare æquum est: patrociniū autem & excusatio fratris absque culpa male audientis apud parentes res sunt nullam merentes reprehensionem, atque pulcræ. neque in hoc genere metuendum est illud Sophocleū,

O pessime fili, cum patre disceptans tuo:

cum tu libera voce utaris pro fratre quem iniquius tractari arbitraris. ipsis enim parentibus, ubi conuincuntur iniurie, in hoc litis genere cadere causa quam vincere est iucundius. Ceterum ubi mortuus est pater, rectum est fratres magis etiam quam prius beneuolentiam mutue esse tenaces. ita ut primum in deplorando ac mœrendo societas quædam cernatur: deinde suspiciones ac calumnia seruorum atque aliorum quorum alii huic fratrum, alii alii sese accommodant, repellantur, credantque fratres cum alia esse uera, quæ de Castorum fraterno amore fabulis sunt prodita, tum quod Pollux quendam de fratre nescio quid rumusculi sibi infusurramtem pugno impacto trucidauit. Deinde ad herciscudam familiam non ita se conferent, ut prius bellum sibi inuicem indicant. sicut vulgo solent exclamare,

O tumultuatio, belli filia, -

& parati ad fraudem rixamque adire. Sed illi diei maxime est adhibenda cautio, quæ aut discordie inimicitiaque implacabilis, aut concordie amicitiaque erit principium. Itaque pro se maxime, si uero id fieri non possit, communi amico & omnibus fauente adhibito teste, iustitiam suffragiis, ut Plato ait, quæ amice ac conuenienter possunt dantes accipientesque, ita sentient, curam rerum ac dispensationem inter ipsos esse diuisam, uel sum & possessionem in medio positam omnibus integramque relinquere. Qui uero nutrices, puerosque una educatos & familiares in auctione superato fratri auellunt, discedunt mancipio uno re aucta, cum interim id vendiderint, quod de bonis paternis maximum est atque honoratissimum: amicitiam fratris inquam, & fidem. Nouimus porro quosdam nullo proposito lucro, contendendi tantum studio hereditatem a parentibus relictam nihilo creuisse æquiore animo, quam si ad spolia ex hoste diripienda uenissent. quorum est numero Charicles erant & Antiochus Opuntii: qui argenteo poculo in duas discisso partes, itemque veste, ita discesserunt, ac si imprecatione aliqua tragica coacti fuissent

Hereditatem acuto ferro herciscere.

Sunt qui etiam iactanter aliis prædicent, quod in diuisione uersutia, uehementia, & impostura uel plus fratribus abstulerint. cum eo se deberent iactare, si æquitate, gratia, & concedendo superiores fuissent.

A τῶν ὀνομάτων μεταθέσεις οἱ πατέρες παρέδωκαν καὶ πειθεύουσι τοῖς υἱοῖς, ἀπλότητα μὲν, τὴν ῥαθυμίαν τῶν ἀδελφῶν ὀνομάζουσι ὀρθότητα δὲ, τὴν σκαμνότητα δὲ φιλοφρονεῖν, ἀκαταφρόνητον ὥστε τὰ ἀλλόλογον παρεῖσι τὴν πατρὸς τὸν ἀδελφοῖ ὀργὴν ἐλαττωῦν ἅμα, καὶ τὴν πατρὸς ἐαυτὸν ἔνοιαν αὐξῆσαι τῶν πατρὸς. οὕτω δὲ ἀπολογισάμενον, ἢ δὴ πατρὸς ἐκρίνον δεῖ τρέπεσθαι, καὶ κατὰ πῆλασθαι σφοδρότερον δὲ ἀμύρτημα, καὶ τὸ ἔλλειμμα μὲν παρρησίας ἐνδεικνύμενον. οὕτε γὰρ ἐφίεναι δεῖ τοῖς ἀδελφοῖς, οὕτε αὐτὸν πάλιν ἐπεμβαίνειν ἀμύρτητοις ἀδελφοῖς, (τὸ μὲν γὰρ ὄπιθεν ἔστιν, ἐκείνο δὲ σιωπῆμα φρονίως) ἀλλὰ κηδύμενα καὶ σιωπῆμα κηδύμενα χρῆσθαι τῶν οὐτε τοῦ π. γίνεται δὲ κατήγερος ἀδελφοῦ σφοδρότατος πατρὸς αὐτὸν, ὁ πατρὸς ἡμῶν ἴσως αἰτῶν σιωπῆμα πατρὸς τῶν γυνεῖς ἡμῶν. ἀλλὰ δὲ μηδὲν ἀμαρτάνων ἀδελφοῖς ἐν ἀπία ἡγήται, τὰλλα μὲν ἴσως γυνεῖς γυνεῖς καὶ φέρειν ὀργὴν τε πᾶσαι αὐτῶν καὶ διεχέριαι, ὅπτιαι ἐστὶν αἱ δὲ ἴσως ἀδελφοῦ παρ' ἀξίαν κακῶς ἀκρούοντος ἢ πάσχοντος ἀπιδίχαι καὶ διχομολογίαι πατρὸς ἀδελφοῖ, ἀμειπτοὶ καὶ καλαί, καὶ ἐφοβητέον ἀκρούσαι δὲ Σ. Φόκλειον,

B Ὡς παῖ κακίαι δὲ δίκης ἰὼν πατεῖ, παρρησιαζόμενον ἴσως ἀδελφοῦ δεικνύοντος ἀγνωμονεῖσθαι, καὶ γὰρ ἀδελφοῖς ἢ τῶν αὐτῆ δίκη τοῖς ἐλεγχομένοις ποιεῖ τὴν ἡπία ἡδία τῆς δίκης. ἀποθανόντος γὰρ μὲν πατρὸς ἐμφύεσθαι μᾶλλον ἢ πατρὸς ὄρθως ἔχει τῆ δυνία τῶν ἀδελφῶν. εὐχὴ μὲν ἐστὶν συνδακρύνειν καὶ συνάχθαι κηδύμενον δὲ φιλοφρονεῖν ἴσως ἀδελφοῖς δὲ θεαπόντων, καὶ ἀβουλας ἑτέρων ἑτέρως ἀδελφοῖς πατρὸς ἐμμένοντων, ἀπαθούμενον καὶ πειθεύοντα τοῖς τε ἄλλοις, ἀμυθολογῶσι ὅτι τῶν Διοσκύρων τῆς φιλαδελφίας, καὶ ὅτι Πολυδάκης τὸν καταψυχεῖσθαι τῶν ἀδελφοῦ πατρὸς αὐτὸν, κηδύμενα πᾶσας ἀπέκτεινεν. ὅτι δὲ τὴν νέμεισθαι τῶν πατρῶων, μὴ καταγείλαντας ἀλλήλους πόλεμον, (ὡς παρ' οἱ πολλοί, Κλυθ' ἀλάλα πόλεμον θυγατρὸς ἐκ πατρὸς ἀπύτων, ἀλλὰ μάλιστ' αἰεὶ τὴν ἡμερῶν ἐκείνην φυλαττομένης, ὡς τοῖς μὲν ἔχθρας ἀντικῆσαι καὶ ἀβουλας, τοῖς δὲ φιλίας καὶ ὁμοιότητας οὐσαν δεχθῆναι, μάλιστ' αὐτῶν ἀδελφοῖς ἐαυτοῦς, εἰ δὲ μὴ, φίλου κηδύμενον παρόντος ἀμφοτέρωθεν μύρτητος, ἀγνωμονοῦσθαι δίκης κληροῖς. ἢ φησὶν ὁ Πλάτων, τὰ φίλα καὶ πατρὸς ἡμῶν λαμβάνουσθαι καὶ διδόνθαι, οἷεσθαι τὴν ὅπι μείλιαν νέμεισθαι καὶ τὴν οἰκονομίαν, χρῆσθαι δὲ καὶ κτήσιν ἐν μέσῳ κείσθαι κηδύμενα καὶ ἀέμμητον ἀπύτων. οἱ δὲ καὶ πηχὰς ἀπαθῶντες ἀλλήλων, καὶ συντερόφους καὶ συνήεις παῖδας ἴσως ἐραλλόμενοι τοῖς διωγμοῖς, ἀπίασιν ἀνδραπόδου ἡμῶν πλέον ἔχοντες, δὲ δὲ μέγιστον καὶ ἡμῶν τῶν πατρῶων, φιλίαν ἀδελφοῦ καὶ πίστιν ἀποδεδωκότες. ἐπίους δὲ καὶ ἀκερδῶς φιλοφρονεῖσθαι ἐνεκα χρῆσθαι μῶν τοῖς πατρῶοις οὐδὲν ὅπτιαι ἐστὶν ἢ λαφύρας ἴσως μὲν καὶ Χαεικῆς καὶ Ἀντιόχου ἦσαν οἱ Ὀποιώται καὶ γὰρ ἐκπομα ἀγαθῶντες ἀργυροῦ, καὶ ἰμάθιον ἀγαθῶντες ἀπύτων, ὡς παρ' ἐκ τε ἀργικῆς πηχὰς κατὰ εἶδος, ὅπτιαι οἱ δὲ ἴσως ἀδελφῶν, πηχὰς καὶ δριμύτητι καὶ πατρὸς ἡμῶν, πλέον ἔσθον ἐν τῶν νέμεισθαι δίοι ἀγάλλεσθαι καὶ μέγα φρονεῖν ὅπτιαι ἐστὶν καὶ χάλιπ καὶ ἴσως ἐστὶν πατρὸς ἡμῶν.

C Ὡς παῖ κακίαι δὲ δίκης ἰὼν πατεῖ, παρρησιαζόμενον ἴσως ἀδελφοῦ δεικνύοντος ἀγνωμονεῖσθαι, καὶ γὰρ ἀδελφοῖς ἢ τῶν αὐτῆ δίκη τοῖς ἐλεγχομένοις ποιεῖ τὴν ἡπία ἡδία τῆς δίκης. ἀποθανόντος γὰρ μὲν πατρὸς ἐμφύεσθαι μᾶλλον ἢ πατρὸς ὄρθως ἔχει τῆ δυνία τῶν ἀδελφῶν. εὐχὴ μὲν ἐστὶν συνδακρύνειν καὶ συνάχθαι κηδύμενον δὲ φιλοφρονεῖν ἴσως ἀδελφοῖς δὲ θεαπόντων, καὶ ἀβουλας ἑτέρων ἑτέρως ἀδελφοῖς πατρὸς ἐμμένοντων, ἀπαθούμενον καὶ πειθεύοντα τοῖς τε ἄλλοις, ἀμυθολογῶσι ὅτι τῶν Διοσκύρων τῆς φιλαδελφίας, καὶ ὅτι Πολυδάκης τὸν καταψυχεῖσθαι τῶν ἀδελφοῦ πατρὸς αὐτὸν, κηδύμενα πᾶσας ἀπέκτεινεν. ὅτι δὲ τὴν νέμεισθαι τῶν πατρῶων, μὴ καταγείλαντας ἀλλήλους πόλεμον, (ὡς παρ' οἱ πολλοί, Κλυθ' ἀλάλα πόλεμον θυγατρὸς ἐκ πατρὸς ἀπύτων, ἀλλὰ μάλιστ' αἰεὶ τὴν ἡμερῶν ἐκείνην φυλαττομένης, ὡς τοῖς μὲν ἔχθρας ἀντικῆσαι καὶ ἀβουλας, τοῖς δὲ φιλίας καὶ ὁμοιότητας οὐσαν δεχθῆναι, μάλιστ' αὐτῶν ἀδελφοῖς ἐαυτοῦς, εἰ δὲ μὴ, φίλου κηδύμενον παρόντος ἀμφοτέρωθεν μύρτητος, ἀγνωμονοῦσθαι δίκης κληροῖς. ἢ φησὶν ὁ Πλάτων, τὰ φίλα καὶ πατρὸς ἡμῶν λαμβάνουσθαι καὶ διδόνθαι, οἷεσθαι τὴν ὅπι μείλιαν νέμεισθαι καὶ τὴν οἰκονομίαν, χρῆσθαι δὲ καὶ κτήσιν ἐν μέσῳ κείσθαι κηδύμενα καὶ ἀέμμητον ἀπύτων. οἱ δὲ καὶ πηχὰς ἀπαθῶντες ἀλλήλων, καὶ συντερόφους καὶ συνήεις παῖδας ἴσως ἐραλλόμενοι τοῖς διωγμοῖς, ἀπίασιν ἀνδραπόδου ἡμῶν πλέον ἔχοντες, δὲ δὲ μέγιστον καὶ ἡμῶν τῶν πατρῶων, φιλίαν ἀδελφοῦ καὶ πίστιν ἀποδεδωκότες. ἐπίους δὲ καὶ ἀκερδῶς φιλοφρονεῖσθαι ἐνεκα χρῆσθαι μῶν τοῖς πατρῶοις οὐδὲν ὅπτιαι ἐστὶν ἢ λαφύρας ἴσως μὲν καὶ Χαεικῆς καὶ Ἀντιόχου ἦσαν οἱ Ὀποιώται καὶ γὰρ ἐκπομα ἀγαθῶντες ἀργυροῦ, καὶ ἰμάθιον ἀγαθῶντες ἀπύτων, ὡς παρ' ἐκ τε ἀργικῆς πηχὰς κατὰ εἶδος, ὅπτιαι οἱ δὲ ἴσως ἀδελφῶν, πηχὰς καὶ δριμύτητι καὶ πατρὸς ἡμῶν, πλέον ἔσθον ἐν τῶν νέμεισθαι δίοι ἀγάλλεσθαι καὶ μέγα φρονεῖν ὅπτιαι ἐστὶν καὶ χάλιπ καὶ ἴσως ἐστὶν πατρὸς ἡμῶν.

D Ὡς παῖ κακίαι δὲ δίκης ἰὼν πατεῖ, παρρησιαζόμενον ἴσως ἀδελφοῦ δεικνύοντος ἀγνωμονεῖσθαι, καὶ γὰρ ἀδελφοῖς ἢ τῶν αὐτῆ δίκη τοῖς ἐλεγχομένοις ποιεῖ τὴν ἡπία ἡδία τῆς δίκης. ἀποθανόντος γὰρ μὲν πατρὸς ἐμφύεσθαι μᾶλλον ἢ πατρὸς ὄρθως ἔχει τῆ δυνία τῶν ἀδελφῶν. εὐχὴ μὲν ἐστὶν συνδακρύνειν καὶ συνάχθαι κηδύμενον δὲ φιλοφρονεῖν ἴσως ἀδελφοῖς δὲ θεαπόντων, καὶ ἀβουλας ἑτέρων ἑτέρως ἀδελφοῖς πατρὸς ἐμμένοντων, ἀπαθούμενον καὶ πειθεύοντα τοῖς τε ἄλλοις, ἀμυθολογῶσι ὅτι τῶν Διοσκύρων τῆς φιλαδελφίας, καὶ ὅτι Πολυδάκης τὸν καταψυχεῖσθαι τῶν ἀδελφοῦ πατρὸς αὐτὸν, κηδύμενα πᾶσας ἀπέκτεινεν. ὅτι δὲ τὴν νέμεισθαι τῶν πατρῶων, μὴ καταγείλαντας ἀλλήλους πόλεμον, (ὡς παρ' οἱ πολλοί, Κλυθ' ἀλάλα πόλεμον θυγατρὸς ἐκ πατρὸς ἀπύτων, ἀλλὰ μάλιστ' αἰεὶ τὴν ἡμερῶν ἐκείνην φυλαττομένης, ὡς τοῖς μὲν ἔχθρας ἀντικῆσαι καὶ ἀβουλας, τοῖς δὲ φιλίας καὶ ὁμοιότητας οὐσαν δεχθῆναι, μάλιστ' αὐτῶν ἀδελφοῖς ἐαυτοῦς, εἰ δὲ μὴ, φίλου κηδύμενον παρόντος ἀμφοτέρωθεν μύρτητος, ἀγνωμονοῦσθαι δίκης κληροῖς. ἢ φησὶν ὁ Πλάτων, τὰ φίλα καὶ πατρὸς ἡμῶν λαμβάνουσθαι καὶ διδόνθαι, οἷεσθαι τὴν ὅπι μείλιαν νέμεισθαι καὶ τὴν οἰκονομίαν, χρῆσθαι δὲ καὶ κτήσιν ἐν μέσῳ κείσθαι κηδύμενα καὶ ἀέμμητον ἀπύτων. οἱ δὲ καὶ πηχὰς ἀπαθῶντες ἀλλήλων, καὶ συντερόφους καὶ συνήεις παῖδας ἴσως ἐραλλόμενοι τοῖς διωγμοῖς, ἀπίασιν ἀνδραπόδου ἡμῶν πλέον ἔχοντες, δὲ δὲ μέγιστον καὶ ἡμῶν τῶν πατρῶων, φιλίαν ἀδελφοῦ καὶ πίστιν ἀποδεδωκότες. ἐπίους δὲ καὶ ἀκερδῶς φιλοφρονεῖσθαι ἐνεκα χρῆσθαι μῶν τοῖς πατρῶοις οὐδὲν ὅπτιαι ἐστὶν ἢ λαφύρας ἴσως μὲν καὶ Χαεικῆς καὶ Ἀντιόχου ἦσαν οἱ Ὀποιώται καὶ γὰρ ἐκπομα ἀγαθῶντες ἀργυροῦ, καὶ ἰμάθιον ἀγαθῶντες ἀπύτων, ὡς παρ' ἐκ τε ἀργικῆς πηχὰς κατὰ εἶδος, ὅπτιαι οἱ δὲ ἴσως ἀδελφῶν, πηχὰς καὶ δριμύτητι καὶ πατρὸς ἡμῶν, πλέον ἔσθον ἐν τῶν νέμεισθαι δίοι ἀγάλλεσθαι καὶ μέγα φρονεῖν ὅπτιαι ἐστὶν καὶ χάλιπ καὶ ἴσως ἐστὶν πατρὸς ἡμῶν.

E Ὡς παῖ κακίαι δὲ δίκης ἰὼν πατεῖ, παρρησιαζόμενον ἴσως ἀδελφοῦ δεικνύοντος ἀγνωμονεῖσθαι, καὶ γὰρ ἀδελφοῖς ἢ τῶν αὐτῆ δίκη τοῖς ἐλεγχομένοις ποιεῖ τὴν ἡπία ἡδία τῆς δίκης. ἀποθανόντος γὰρ μὲν πατρὸς ἐμφύεσθαι μᾶλλον ἢ πατρὸς ὄρθως ἔχει τῆ δυνία τῶν ἀδελφῶν. εὐχὴ μὲν ἐστὶν συνδακρύνειν καὶ συνάχθαι κηδύμενον δὲ φιλοφρονεῖν ἴσως ἀδελφοῖς δὲ θεαπόντων, καὶ ἀβουλας ἑτέρων ἑτέρως ἀδελφοῖς πατρὸς ἐμμένοντων, ἀπαθούμενον καὶ πειθεύοντα τοῖς τε ἄλλοις, ἀμυθολογῶσι ὅτι τῶν Διοσκύρων τῆς φιλαδελφίας, καὶ ὅτι Πολυδάκης τὸν καταψυχεῖσθαι τῶν ἀδελφοῦ πατρὸς αὐτὸν, κηδύμενα πᾶσας ἀπέκτεινεν. ὅτι δὲ τὴν νέμεισθαι τῶν πατρῶων, μὴ καταγείλαντας ἀλλήλους πόλεμον, (ὡς παρ' οἱ πολλοί, Κλυθ' ἀλάλα πόλεμον θυγατρὸς ἐκ πατρὸς ἀπύτων, ἀλλὰ μάλιστ' αἰεὶ τὴν ἡμερῶν ἐκείνην φυλαττομένης, ὡς τοῖς μὲν ἔχθρας ἀντικῆσαι καὶ ἀβουλας, τοῖς δὲ φιλίας καὶ ὁμοιότητας οὐσαν δεχθῆναι, μάλιστ' αὐτῶν ἀδελφοῖς ἐαυτοῦς, εἰ δὲ μὴ, φίλου κηδύμενον παρόντος ἀμφοτέρωθεν μύρτητος, ἀγνωμονοῦσθαι δίκης κληροῖς. ἢ φησὶν ὁ Πλάτων, τὰ φίλα καὶ πατρὸς ἡμῶν λαμβάνουσθαι καὶ διδόνθαι, οἷεσθαι τὴν ὅπι μείλιαν νέμεισθαι καὶ τὴν οἰκονομίαν, χρῆσθαι δὲ καὶ κτήσιν ἐν μέσῳ κείσθαι κηδύμενα καὶ ἀέμμητον ἀπύτων. οἱ δὲ καὶ πηχὰς ἀπαθῶντες ἀλλήλων, καὶ συντερόφους καὶ συνήεις παῖδας ἴσως ἐραλλόμενοι τοῖς διωγμοῖς, ἀπίασιν ἀνδραπόδου ἡμῶν πλέον ἔχοντες, δὲ δὲ μέγιστον καὶ ἡμῶν τῶν πατρῶων, φιλίαν ἀδελφοῦ καὶ πίστιν ἀποδεδωκότες. ἐπίους δὲ καὶ ἀκερδῶς φιλοφρονεῖσθαι ἐνεκα χρῆσθαι μῶν τοῖς πατρῶοις οὐδὲν ὅπτιαι ἐστὶν ἢ λαφύρας ἴσως μὲν καὶ Χαεικῆς καὶ Ἀντιόχου ἦσαν οἱ Ὀποιώται καὶ γὰρ ἐκπομα ἀγαθῶντες ἀργυροῦ, καὶ ἰμάθιον ἀγαθῶντες ἀπύτων, ὡς παρ' ἐκ τε ἀργικῆς πηχὰς κατὰ εἶδος, ὅπτιαι οἱ δὲ ἴσως ἀδελφῶν, πηχὰς καὶ δριμύτητι καὶ πατρὸς ἡμῶν, πλέον ἔσθον ἐν τῶν νέμεισθαι δίοι ἀγάλλεσθαι καὶ μέγα φρονεῖν ὅπτιαι ἐστὶν καὶ χάλιπ καὶ ἴσως ἐστὶν πατρὸς ἡμῶν.

F Ὡς παῖ κακίαι δὲ δίκης ἰὼν πατεῖ, παρρησιαζόμενον ἴσως ἀδελφοῦ δεικνύοντος ἀγνωμονεῖσθαι, καὶ γὰρ ἀδελφοῖς ἢ τῶν αὐτῆ δίκη τοῖς ἐλεγχομένοις ποιεῖ τὴν ἡπία ἡδία τῆς δίκης. ἀποθανόντος γὰρ μὲν πατρὸς ἐμφύεσθαι μᾶλλον ἢ πατρὸς ὄρθως ἔχει τῆ δυνία τῶν ἀδελφῶν. εὐχὴ μὲν ἐστὶν συνδακρύνειν καὶ συνάχθαι κηδύμενον δὲ φιλοφρονεῖν ἴσως ἀδελφοῖς δὲ θεαπόντων, καὶ ἀβουλας ἑτέρων ἑτέρως ἀδελφοῖς πατρὸς ἐμμένοντων, ἀπαθούμενον καὶ πειθεύοντα τοῖς τε ἄλλοις, ἀμυθολογῶσι ὅτι τῶν Διοσκύρων τῆς φιλαδελφίας, καὶ ὅτι Πολυδάκης τὸν καταψυχεῖσθαι τῶν ἀδελφοῦ πατρὸς αὐτὸν, κηδύμενα πᾶσας ἀπέκτεινεν. ὅτι δὲ τὴν νέμεισθαι τῶν πατρῶων, μὴ καταγείλαντας ἀλλήλους πόλεμον, (ὡς παρ' οἱ πολλοί, Κλυθ' ἀλάλα πόλεμον θυγατρὸς ἐκ πατρὸς ἀπύτων, ἀλλὰ μάλιστ' αἰεὶ τὴν ἡμερῶν ἐκείνην φυλαττομένης, ὡς τοῖς μὲν ἔχθρας ἀντικῆσαι καὶ ἀβουλας, τοῖς δὲ φιλίας καὶ ὁμοιότητας οὐσαν δεχθῆναι, μάλιστ' αὐτῶν ἀδελφοῖς ἐαυτοῦς, εἰ δὲ μὴ, φίλου κηδύμενον παρόντος ἀμφοτέρωθεν μύρτητος, ἀγνωμονοῦσθαι δίκης κληροῖς. ἢ φησὶν ὁ Πλάτων, τὰ φίλα καὶ πατρὸς ἡμῶν λαμβάνουσθαι καὶ διδόνθαι, οἷεσθαι τὴν ὅπι μείλιαν νέμεισθαι καὶ τὴν οἰκονομίαν, χρῆσθαι δὲ καὶ κτήσιν ἐν μέσῳ κείσθαι κηδύμενα καὶ ἀέμμητον ἀπύτων. οἱ δὲ καὶ πηχὰς ἀπαθῶντες ἀλλήλων, καὶ συντερόφους καὶ συνήεις παῖδας ἴσως ἐραλλόμενοι τοῖς διωγμοῖς, ἀπίασιν ἀνδραπόδου ἡμῶν πλέον ἔχοντες, δὲ δὲ μέγιστον καὶ ἡμῶν τῶν πατρῶων, φιλίαν ἀδελφοῦ καὶ πίστιν ἀποδεδωκότες. ἐπίους δὲ καὶ ἀκερδῶς φιλοφρονεῖσθαι ἐνεκα χρῆσθαι μῶν τοῖς πατρῶοις οὐδὲν ὅπτιαι ἐστὶν ἢ λαφύρας ἴσως μὲν καὶ Χαεικῆς καὶ Ἀντιόχου ἦσαν οἱ Ὀποιώται καὶ γὰρ ἐκπομα ἀγαθῶντες ἀργυροῦ, καὶ ἰμάθιον ἀγαθῶντες ἀπύτων, ὡς παρ' ἐκ τε ἀργικῆς πηχὰς κατὰ εἶδος, ὅπτιαι οἱ δὲ ἴσως ἀδελφῶν, πηχὰς καὶ δριμύτητι καὶ πατρὸς ἡμῶν, πλέον ἔσθον ἐν τῶν νέμεισθαι δίοι ἀγάλλεσθαι καὶ μέγα φρονεῖν ὅπτιαι ἐστὶν καὶ χάλιπ καὶ ἴσως ἐστὶν πατρὸς ἡμῶν.

ὅτιν ἄξιόν ἐστιν Ἀθηνόδωρον μεμνησθαι καὶ μέμνησθαι γε
 πρῶτες παρ' ἡμῶν. ἡ δὲ ἀδελφὸς πρεσβύτερος αὐτῶν, ὄνομα
 Ξένων, καὶ πολλὰ τῆς εἰσίας ἐπιθροῦν διεφόρησε· τέλος
 δὲ ἀρπάσας γυνῆκα καὶ καταδικασθεὶς, ἀπώλεσε πῦν
 οἰσίαν, εἰς δὲ Καίθρον ἑμεῖον ἀναληφθεὶσαν. ὁ δὲ Ἀθη-
 νόδωρος ἡμῶν ἐπὶ μετρίκιον ἑσθέρω φρεσίν· ἀποδοθεί-
 τις δὲ τῷ μέτρῳ αὐτῶν τῶν χρημάτων, οὐ παρέειδε τὸν ἀδελ-
 φόν, ἀλλ' εἰς μέσον ἀπὸρτα καταθεῖς, σπείματος, καὶ πολλὰ
 παρὶ πῦν νέμῃσιν ἀγνομοθλόμῃος, ὅτι ἠγαπάκτησιν, ἑσθέρω
 μετενήσθη, ἀλλὰ παρὰ τὸ καὶ ἰσχυρῶς ἠέγετο τὸ ἀδελφὸν
 πῦν ἄνοια, παρέβη τὸν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἡρομόλιον. ὁ μὲν οὖν
 Σόλων ἀποφηνάμενος παρὶ πολιτείας, ὡς ἰσότης εἶσιν οὐ
 ποιῆται, εἰς δὲ ἐξ ἐχθρῶν, ἀριθμητικῶν καὶ δημοκρατι-
 κῶν ἰπείσασθαι ἀναλογίαν ἡμῶν τῆς καλῆς γεωμετρικῆς· ὁ
 δὲ ἐν οἰκίᾳ τῶν ἑταίρων ἀδελφοῖς· μάλιστα μὲν ὡς ὁ Πλάτων
 παρῆναι τοῖς πολίταις τὸ ἐμὸν ἐξάγειν καὶ τὸ ὅτι ἐμὸν, εἰ δὲ
 μὴ, πῦν ἰσῶν ἀγαπᾶν, καὶ τῆς ἰσῆς παρέχεσθαι, καλῶν
 χρηπίδα, καὶ μὴ ἰσῶν ὁμοιοῖας καὶ εἰρήνης καταβαλλόμενος
 ἐστὶν. χρῆσθαι δὲ καὶ τῶν ἀδείμασιν ἐσθέρω· οἷον ἐστὶ καὶ δὲ
 τῶν Πιπτακῶν παρὸς τὸν βασιλέα Λυδῶν πωτηανόμῃος, εἰ
 χρῆματα ἐστὶν αὐτῶν διπλάσια, εἶπεν εἰ ἐβουλόμην τῶν ἀ-
 δελφῶν τεσσάρων. ἐπεὶ δὲ οὐ μόνον ἐν χρῆμάτων κτήσει
 καὶ μειώσῃ τῶν πλείων πολέμιον κατὰ τὴν ἑσθέρω, ἀλλ'
 ἀπὸ τῆς ἠφροσύνης ὁ Πλάτων ἐν μὲν ἀνομαλίας κίνησιν, ἐν δὲ
 ὁμαλότητι εἶσιν ἐγγίνασθαι ἐμῶν, οὕτω πᾶσα μὲν αἰσώ-
 τῆς ἐπισημασθεὶς ἐστὶν παρὸς ἀφροσύνην ἀδελφῶν· ἐν πᾶσι δὲ
 ἰσῆς ἡγεῖσθαι καὶ ὁμοιοῖς, ἀδύνατον. τὰ μὲν γὰρ αἱ φύσεις
 ἄλλοις αἰσῶν νέμουσαι, τὰ δὲ ἕτερον αἱ τύχαι, φθόνους ἐμ-
 ποιοῦσι, καὶ ζηλοτυπίας, ἀσχετὰ νοσήματα καὶ κῆρας, ὅτι
 οἰκίας μόνον, ἀλλὰ καὶ πόλεσιν ὀλεθρίους. δεῖ δὲ καὶ τὰυτὰ
 φυλάττεισθαι, καὶ θεοπρόσην αἰ ἐγγίνασθαι. τὰ μὲν οὖν ἕ-
 τερον παρὸς ἀφροσύνην αἰσῶν, παρὸς τὸν μὲν οἷς δοκεῖ ἀφρο-
 σῶν, ταῦτα χρῆσθαι ποιῆναι τοῖς ἀδελφοῖς, σιωπετικῶν ὡν
 τῆ δόξῃ καὶ σιωπετικῶν τῆς φιλίας καὶ λέγειν δεινό-
 τερος ἢ χρῆσθαι παρέχοντα πῦν διδάμναι, ὡς ἐκείνῃ μὴ τὴν
 ἠφροσύνην· ἐπειτα μὴ τὴν ὄγκον ἐμφανῆσαι, μὴ τὴν ἀφρο-
 σύνην, ἀλλὰ μᾶλλον ἐσθέρω καὶ συγκαταίεσθαι ὅτι ἠφρο-
 σύνην αἰσῶν ἀφροσύνην ποιῆναι, καὶ πῦν τὴν τύχης ἀνομαλίαν
 ἐπὶ τοῖς ὡν, ὡς αἰσῶν ἐστὶ τῆ μετεσθέρω τῆ φροσύνης.
 ὁ μὲν οὖν Λύκωνος ὅτι ἠφροσύνην τῶ ἀδελφῶν παρὸς τῶν
 ἀφροσύνην λαβεῖν πρεσβύτερος ὡν, ἀφροσύνην τὸν αὐτῶν παρὸς κα-
 ρῶν, τὸν ἐκείνῃ παρέμεινεν. ὁ δὲ Πολυδῶντος, ἑσθέρω θεὸς ἠφ-
 λησε μόνος, ἀλλὰ μᾶλλον ἠμίθεος σιωπῶν ἀδελφῶν ἡγε-
 σθαι, καὶ τῆς θιπῆς μετρίδος μετασχεῖν ἐπὶ τῶν μεταδοῦναι
 τῆς ἀφροσύνης ἐκείνῃ. σιωπῶν τῆς ἀφροσύνης, μὴ τὴν
 ἐλαφροῦ τῶν παρὸς τῶν ἀφροσύνην ἀφροσύνην, ὑπαρξῆς σιωπετικῶν
 καὶ σιωπετικῶν τὸν ἀδελφόν, ὡς παρὸς αὐτῆς ἀφροσύνην
 τῆς ἀφροσύνης ἠφροσύνης, ἠφροσύνης ὡς παρὸς Πλάτων τοῖς
 ἀδελφοῖς εἰς τὰ καλῶν τῶ αὐτῶν συγκαταίεσθαι τῶν ἀφροσύνης,
 ὄνομασθαι ἐποίησε, Γλαύκωνα μὲν καὶ Ἀδείμαντον εἰς πῦν
 πολιτείας, Ἀντιφῶντα δὲ τὸν νεώτατον, εἰς τὸν Παρμενίδην.
 ἐπὶ τοῖς ὡν αἰσῶν ἐγγίνασθαι τῆς φύσεως καὶ τῆς τύχης τῶν ἀ-
 δελφῶν αἰσῶν τῆς· οὕτως ἐν πᾶσι καὶ πρῶτες ἀφρο-
 σῶν τὸν ἕτερον ἀδύνατον ἐστὶν. τὰ μὲν γὰρ σιωπετικῶν φασὶν ἐκ
 μιᾶς ὕλης γεγενῆσθαι, τὰς ἀφροσύνην τῶν ἔχοντα διδάμναι·

A Proinde dignum est memoria factū Athenodori: quod quidē omnes nostrates cōmemorāt. Habuit hic fratrem Xenonem natu maiorē: qui in tutelē administratione cum multa prodegisset, tandē ob rapitū mulieris damnatus est in iudicio, bonaq; ipsius in fiscum Caesaris sunt redacta. Erat tum adolescēs Athenodorus, imberbis etiamnum. cui cum esset pars opum reddita, non neglexit fratrem, sed omnibus in medium expositis: denuo cum eo partitus est: cumq; inter diuidendum multis à Xenone afficeretur iniuriis, neq; indignatus est neq; mutavit factum: sed mansuetō hilariq; animo tulit fratris sui inæcordiam, in tota Græcia nobilitatam. Solon quidē effatus de republica, Ab æqualitate nullam proficisci seditionē, visus fuit nimis gratificari vulgo, & arithmetica proportionē, qua populo ciuitatis gubernatio traderetur, loco pulcræ istius geometricæ introducere. Qui autē in refamiliari fratres hortatur, maxime quidē ut q; ciuib. præcipiebat Plato Meū & tuum exterminent: si vero id fieri nequeat, saltē ut æqualitatē colant atq; teneant: is egregiū concordia & pacis fundamentum iaciēs, identidem etiam illustribus hoc exemplis confirmet. Quale est Pittaci, qui à rege Lydorum interrogatus an pecunias possideret: Duplas respondit se potuisse habere, si quidem voluisset fratre mortuo. Sed quoniam non tantum in pecuniæ possessione ac defectu id quod minus est, inimicum existat ei quod habet amplius: sed in vniuersū, ut Plato ait, in æqualitatē motus, æqualitatem status ac permanētia sequitur: fit ut omnis quidem in æqualitas cum periculo discordiarum inter fratres sit coniuncta: & tamen iidem in omnibus pares esse non possint rebus. quædam enim ipsa statim natura in æqualiter distribuit, alia fortuna vitæ insequentis. discordia porro inuidiam ingenerant, & obtrectationē, turpissimos morbos, ac nō familiarium modo, sed & vrbium pestes. Huic itaq; etiam incōmodo est quantum res patitur obuiā eundū. Ergo ei qui fratres præstat hoc consuluerim, primum ut quib. rebus videtur excellere, eas communice cum fratribus, amiceq; eos in suæ gloriæ partē adoptet. (eloquentia, verbi gratia, antecedis fratrem: ut tandem ei tuam facultatem, tanquam cum ipso communem, præbe.) Deinde non fastum aut superbiam vsurpando, sed demittendo se placide, præstantiam suam inuidiæ securam reddat, ac fortunæ in æqualitatem compenset quantum eius fieri potest moderatione animi. Sic Lucullus noluit prior fratre minore natu magistratum gerere, sed suo anno prætermisso, fratris annum prætolatus est. Pollux ne deus quidem solus, sed semideus vna cum fratre esse voluit, ac in partem mortalitatis venire, ut immortalitate eum sua impertiret. Tibi vero dixerit aliquis, mi homo licet nihil tuorum bonorum deminuenti æquare vnaq; exornare fratrem tuum, concedenti tanquam vsum fructum ei gloriæ virtutisq; tue, aut prosperitatis. sicut Plato fratribus suis celebritatem nominis parauit, cum eos in pulcerrimos suorum librorum inferuit, Glaucōnem & Adimantum in Rempublicam, Antiphōtem natu minimum in Parmenidē. Præterea sicut ingenii & fortunæ fratrum in æqualitates insunt, ita fieri nequit ut alter in omnibus omnino rebus altero potiores ferat. Elementa quidem aiunt ex vna eademq; materia orta esse, cum diuersissimæ tamen eorum sint facultates,

Nemo autem vnquam vidit duos fratres eodem patre ac eadem matre natos, quorū alter esset Stoicus, simul sapiens, pulcher, gratiofus, liberalis, honoratus, diues, facund⁹, disciplinis honestis deditus, humanus: alter turpis, inuenustus, ignobilis, illiberalis, pauper, infans, illitteratus, inhuman⁹. sed inest etiam obscurioribus & abiectionibus quædam tamen utcunque portio gratiæ, aut facultatis, aut ad præclarum aliquid aptitudinis à natura insita.

Inter eschinopodes velut, asperam & inter Ononin

Nascuntur passim mollia leucoia.

Ergo isthæc, qui in aliis præstare videtur si nõ deprimat neq; occultet, neq; tanquam in certamine omnepalmam præripere fratrilaboret, sed cõcedat ei, inq; multis reb. cum quã se plus valere fateatur, identidẽ inuidiam occasione, velut materia igni subtracta extinguet. imo ne existere quidem & conflari inuidiã sinet. Qui autẽ his ipsis in rebus, quib. se antea nouit, fratris operã cõsiliũq; adfciscit, vt rhetoricæ peritus in agẽda causa, ciuilibus rationis gnarus in repub. gerẽda aut actionibus ad amicitiam pertinentibus, deniq; vt verbo dicam, qui nulla in re memorabili & honorẽ conciliante fratresuũ omittit, sed omnium pulcrorũ eũ socium facit, presentivtitur, absentẽ expectat, planeq; id significat, se nõ minus illo ad agendũ idoneum, gloria tamẽ & facultate cõcedendavincere: is nihil sibi adimẽs, fratri magna addit ornãmẽta. Atq; hæc præcepta sunt præstantiori. Rursũ qui inferior est, cogitet nõ vnũ ac solũ fratrem ipso locupletiores, aut doctiores, aut gloria splendidiorem esse: sed in multis se à multis superari atque adeo innumeris,

Telluris ample qui fruuntur frugibus.

Quod si aut omnibus inuidens obambulat, aut de tam multis beatis solus eum vrit is, qui vt sanguine proximus, esse debuit carissimus: certe hoc infeliciores nemo quispiam alius possit dici. Proinde sicut Metellus censebat debere Romanos diis gratias agere, quod Scipio, cum talis esset, non alia in vrbe exstitisset: ita vnusquisq; in votis habere hoc præcipue debet, vt ipse aliis possit felicitate antea. In vero, fratri id optare excellentiæ, quod ipse expetebat. Inuenias autem ita infelices in rebus pulcris æstiman disquosdam, vt cum ob amicos illustres gaudio efferantur, multumque sibi tribuant quod hospitio virorum principum ac diuitum vtantur: splendore fratrum suis officii luminibus iidem opinentur. cumq; ob parentum res bene gestas, proauiorum ve præturas vnde ad ipsos nullus redit fructus, sese iactent, ppter fratrum hereditates, magistratus, illustres nuptias, animo cõcidant, & sint in mœstitia. Atqui conueniebat omni profum vacare inuidia: aut si hoc fieri non posset, foras eam conuertere & in alios deriuare, imitariq; eos, qui seditionem è ciuitate in hostes transferunt.

Nam mihi sunt multi Troes, sociique vocati,

Inque vicem multi tibi sunt de gente Pelasga,

quibus inuideas, cum quibus æmulationem exerceas. Non debent autem fratres lancium instar in trutina alter altero elato deprimi, humiliato extolli. sed alter alterius bonis vna augeri ac vicissim ad crescendum aliquid momenti adferre. quo pacto exigui numeri magnis vltro citroque multiplicando simul excrefcunt. Quippe etiam inter digitos is qui scribere aut psallere nescit, id sciẽte nõ est deteriore cõditione, sed mouetur vna, & omnes quodammodo mutuas tradunt operas:

A δυεῖν δὲ ἀδελφῶν ἑκ μίας μητρὸς καὶ πατρὸς ταυτῆς γεγενῶτων, οὗτως ἐώρακε τὸν μὲν, ὡς ἑκ τῆς σοφίας, σοφὸν ὁμοῦ, καλὸν, ἄχαριν, ἐλθὲν ἑλθόν, ἐν ἡμίονοι, πλέσιον, δεινὸν εἰπεῖν, φιλομαθῆ, φιλοφρονῶν τὸν δὲ ἕτερον, ἀσχερὸν, ἀχαριν, ἀπῆμον, ἀεὶ ἀδύτηρον, ἀπορον, ἀδυνήτῳ ἐὶ λόγον, ἀμαθῆ, μισαίφροντον· ἀλλ' εἴστιν ἀμφοτέρωθεν καὶ τοῖς ἀδύτοτέροις καὶ ταπεινοτέροις μοῖρᾳ τις χάριτος ἢ δυνάμεως, ἢ παρὰ τὸ καλὸν ἀφύπιας, ὡς δὲ ἐχινόποδας, καὶ αἰὰ τρηχέϊδον ὄνεινιν, ἵνα φύονται μελακῶν αἴθερα λελυγμένων. ταῦτα τῶν οὐδὲν πλεονέχων ἐν ἄλλοις, αἰ μὴ χελοῦν μὴ δὲ ὑπεκρύπτην, μηδὲ πύτων, ὡς παρὰ τὸ ἀγαθὸν, τὸν ἀδελφὸν ἐξωθῆναι τῶν παρὰ τῶν, ἀλλ' αὐτὸν πεῖνη, καὶ ἀποφάγη παρὰ πολλὰ βελτίω καὶ χρησιμώτερον ἑαυτῷ, ὑφαιρῶν αἰεὶ τῆς φρονιότητος παρὰ φασιν ὡς παρὰ ὑλῆν τῆς πυρὸς, ἀποσβέσει, μάλλον δὲ ἵλως ἑκ ἑάσει λαβεῖν ἡμέσιν ἑσθῆ σύσασι. ὁ δὲ καὶ σμῆρρον, ἐν οἷς δοκεῖ κρείττων αὐτὸς εἶναι, ποιούμενος τὸν ἀδελφὸν αἰεὶ καὶ σύμβουλον, οἷον, ἐν δίκῃς ῥητορικῆς ὡν, ἐν ἄρχῃς πολιτῶν ὁμοῦ, ἐν παρὰ τῆς φιλικῆς· σμωλόντι δὲ εἰπεῖν, μηδεὶος ἀξιολόγου καὶ ἡμῶν φέροντος ἔργου παρορῶν ἀπολείπομενον, ἀλλὰ τὸ καλὸν πύτων κρινῶν ἀποφάγων, καὶ χρωόμενος παρόντι, καὶ παρορῶν ἀποῖτα, καὶ ὁλως σμωμφάγων ὅτι παρὰ κτικῆς μὲν οὐχ ἡπὶ αὐτῷ, παρὰ κτικῆς δὲ μάλλον ὅτι δόξης καὶ δυνάμεως, ἔστιν ἑαυτῷ παρὰ φρονιότητος, ἐκείνῳ μάλλα παρὰ τῆς. πᾶσι μὲν οὖν παρὰ ἐχόντι τοιαῦτα ἵς αἰ παρὰ φρονιότητος· πᾶσι δὲ λειπομένῳ πάλιν ἐν ἡμῶν, ὡς ἔχει ἑσθῆ μόνος αὐτῷ πλοισιώτερος ἢ λογικώτερος ἢ λαμπρότερος εἰς δόξαν ὁ ἀδελφός ὅστιν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ πολλῶν ἀπολείπεται καὶ μυριάκις μυριάκις, Ἐυρύδου γ' ὅσοι καρπὸν ἀνύμετα χροῖός· εἴτε ἢ πᾶσι παρὰ φρονιότητος αἰεὶ μόνος αὐτῷ ἐν τοσούτοις ὑπερῶσιν ὁ

D φίλτατος ἀνὴρ καὶ ὁ συγγενέστατος, ὑπερβολῶν ἑτέρω κακῶν ἀμωνίας οὐ λέλοιπεν. ὡς παρὰ οὖν Μέτελλος ἔπεο δεῖν Ῥωμαίοις τοῖς θεοῖς χάριν ἔχειν ὅτι Σικιτίων ἐν ἑτέρα πόλει, ποιούσης ὡν ἑκ ἡμῶν, οὕτως ἕκαστος ἀχάτω μάλλα μὲν αὐτὸς ἀποφάγη ἀφαιρῶν. εἰ δὲ μὴ, τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ τῆς ζήλου μάλλα ἔχειν ὑπερῶν καὶ δυνάμιν. οἱ δὲ πολλοὶ ἔπτω πεφύκασι ἀτυχῆς παρὰ τὸ καλὸν, ὡς τε φίλοις μὲν ἐν δόξῃς ἀγάλλεσθαι, καὶ μέγα φρονεῖν ἀξένους ἡγεμονίχους καὶ πλοισιῶν ἔχουσι, τῶν δὲ τῶν ἀδελφῶν λαμπρότητα, αὐτῶν ἀμωρῶν νομίζουσι καὶ πατέρων μὲν ἀτυχῆς

E ἐπαίρεσθαι, καὶ φρατῆρας παρὰ παπῶν λεγρομῶν, ὡν ἔδεν ἀπέλασαι, ἑσθῆ μετέσθον, ἀδελφῶν δὲ καὶ κληρονομίας καὶ ἄρχῃς καὶ γάμοις ἐν δόξῃς ἀμωμῆν καὶ ταπεινοῦσθαι, καὶ τοῖς μάλλα μὲν ἔδει μηδὲ ἄλλῳ φρονεῖν· εἰ δὲ μὴ, τρέπειν ἔξω, καὶ παρὰ ἑτέρους ἀποχετέυειν ὁ βασκανον, ὡς παρὰ οἱ τῶν ἑσθῆ τοῖς πολεμίοις παρὰ φρονιότητος. Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τροῆς, κλητοὶ τῆς ὑπεκρύπτου· πολλοὶ δὲ αὖτοι Αχαροὶ φρονεῖν πεφύκασι καὶ ζήλου τῆς. ἀδελφὸν δὲ χροῖμῃ, καὶ ἀπὲρ πλάστῃ, ῥέπειν ὑπεκρύπτου, ὑφαιρῶν μῶν, ταπεινοῦμενον αὐτῷ, ἀλλ' ὡς παρὰ τῶν ἄριστων οἱ ἐλάτῃνες τοῖς μείζονας, πολλαπλασιαζόντα καὶ πολλαπλασιαζόμενα, σμω αὖξιν αἶμα καὶ σμω αὖξιν τοῖς ἀγαθοῖς. ἑσθῆ γὰρ τῆς δακτύλων ἑλάτῃν ἔχει τῆς γενεῆς ἢ φάλλοιτος ὁ μὴ δυνάμενος τῆς τοιοῦτον μηδὲ πεφύκως, ἀλλὰ σμω νουῦται καὶ σμω φρονεῖν ἀπῆμτες ἀμωρῶν ἀλλήλοισι,

ὡς ἐφ' ἑπιπέδῳ δῦνοι γερνότες, καὶ τὸ συλληπτικὸν εἰς αἰ-
 θεως πρὸς τὸν μέγιστον καὶ ῥωμαλέωτερον ἔχοντες. οὐ-
 πω καὶ Κρατὸς Ἀντιόχου βασιλεύοντος ἀδελφὸς ὢν, καὶ
 Κασάνδρου Περσέως, ὅτι ὁ στρατηγεῖν καὶ οἰκουρεῖν ἔ-
 πατήον αὐτοῖς. Ἀντιόχοι δὲ καὶ Σέλευχοι, καὶ πάλιν γρυ-
 ποὶ καὶ Κυζικηνῶι τὰ δέδιερα λέγειν οὐ μαθόντες ἀδελ-
 φοῖς, ἀλλὰ πορφύρας καὶ χρυσοῦς ὀρεγόμενοι, πολ-
 λὰν μὲν αὐτοῖς κακῶν καὶ ἀλλήλων, πολλὰν δὲ τῶν Ἀσια-
 σιέπλησαι. ἐπεὶ δὲ τοῖς φιλοτίμοις μέγιστα τῶν ἠδῶν
 ἐμφύονται φθόνοι καὶ ζηλοτυπία πρὸς τὸν πλέον ἔχοντα
 ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ, χρησιμώτατον ἔστι πρὸς τὸ τοῖς ἀδελ-
 φοῖς ὁ μὴ κτῶσθαι μήτε τὰς τιμὰς, μήτε τὰς διδάμεις,
 ἀπὸ τῶν αὐτῶν, ἀλλ' ἔπειτα ἀφ' ἑτέρου. καὶ γὰρ τῶν θηρίων
 πολέμοις ἔστι πρὸς ἀλλήλους πῆλξ ἀπὸ τῶν αὐτῶν τρεφομέ-
 νοις καὶ τῶν ἀθλητῶν οἱ πρὸς ἐν ἀθλήματι κἀμνοντες, ἀν-
 ταγωνισαί πύκται δὲ παγκρατιαστῶν φίλιοι, καὶ δολιχο-
 δρόμοι παλαιστῶν ἀγῶν εἰσι, καὶ σωμαγωνιστῶν καὶ σπου-
 δάζουσι ἑαυτῶν ἀλλήλων. δὲ καὶ τῶν Τυδαειδῶν, πῆλξ μὲν
 ὁ Πολυδάκῃς εἰσὶ, δρόμοι δὲ ὁ Κάτωρ. ὁ δὲ καὶ τὸν
 Τύχρῳ Ὀμήρου πεποίηκεν ἀπὸ τῆς τοξικῆς εὐδοκίμου ὡτα,
 τὸ ἀδελφοῦ πρῶτοντος ἐν τοῖς ὀπλίταις, ὁ δὲ μὲν σά-
 κει κρύπτασκε φαειῶ. καὶ τῶν πολιτῶν ἀνομιῶν οἱ στρατη-
 γῶν τοῖς δημαγωγῶσιν οὐ πύρῳ φθονοῦσιν, ὅσοι γὰρ τῶν
 ῥητόρων οἱ διχολόγοι τοῖς σοφιστεύουσιν, ὅσοι τῶν ἰατρῶν οἱ
 πρὸς διαίτην, τοῖς χειρουργοῖς, ἀλλὰ καὶ συμπαρολαμβά-
 νοισι καὶ σωματικῶν ἀγῶν. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τέχνης ἢ
 διδάμεις ζητεῖν εἰδδξον εἶναι καὶ πρὸς βλεπῶν, ὅσοι ἐν
 φάλοισι ἀφαιρῶν, τὸ μίαν ἐρῶντα ἀμφοτέρους βούλεσθαι
 πλέον ἔχειν, καὶ μᾶλλον εὐδοκίμειν τῷ ἑτέρῳ τὸν ἑτερον. οἱ
 μὲν οὖν καὶ ἑτέρας ὁδοὺς βαδίζοντες οὐδὲν ἀλλήλους ὠφε-
 λουσιν· οἱ δὲ βίῳ χρωόμενοι ἀφαιρῶν, τὸν τε φθόνον ἐκ-
 τρέπονται, καὶ σωματικῶν ἀλλήλων μᾶλλον, ὡς Δημοσθέ-
 νης καὶ Χάρης, καὶ πάλιν Αἰσχίνης καὶ Εὐβούλος καὶ Ὑπε-
 εἰδῆ καὶ Λεωσθένης, οἱ μὲν, λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ καὶ
 γράφοιτες, οἱ δὲ, στρατηγῶν καὶ πρῶτοντες. ὅθεν ἀ-
 πωτάτω δει τῆς ἑπιπέδου τρέπεσθαι καὶ τῆς φιλοτιμίας
 τῶν ἀδελφῶν, τοῖς ἀφθόνως δόξῃ καὶ διδάμεις κρινώσιν μὴ
 πεφυκῆσθαι ὅπως ἀφαιρῶσιν. ὁ μὲν οὖν ἀλλήλους ἀλ-
 λα μὴ λυπάσθαι. ὅσα πρῶτα τῶν φυλακτέων ἔστι κη-
 δεῶν, καὶ οἰκίαν, καὶ γυναικῶν ἔστιν ὅτε τῆ φιλοδοξία σω-
 ἐπιτηδεύων λόγους ποιητοῖς. ὁ ἀδελφὸς ἀγῶν καὶ φέρει
 πρῶτα, καὶ ταυμάζεται καὶ θαυμάζειται σὺν τῷ ὁδοῖς πρῶ-
 εἰσιν, ὅσοι ἔχεις σιμῶν. ὅσοι ἐχῶ μὲν οὖν φάη τις ἀφαι-
 ρῶν ἀδελφῶν εὐδοκίμου ὡτα, καὶ μετὰ μοι τῆς ἐκείνου δυ-
 νάμεις ὁ πλέον. ὁ μὲν γὰρ Σωκράτης ἔλεγε, βέλεσθαι
 Δαρειῶν ἔχειν μᾶλλον φίλον, ἢ ὁ δαρεικὸν ἀδελφῶν δὲ νοῦν
 ἔχειν, καὶ πλούτου καὶ ἀρχῆς καὶ λογιότητος ὅσα ἔλατ-
 τον ἀγαθὸν ἔστιν ἀρχὴν ἀδελφός, ἢ πλούτων, ἢ λόγου δυ-
 νάμεις πρῶτον εἰς δόξαν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὕτω μέ-
 λιστα τὰς ἀνομιῶν παρηρηστέων ἑτέροι δὲ ἄθῳς ἐγίνον-
 ται ἀφαιρῶν πρὸς τὰς ἡλικίας ἀπαδύπαις ἀδελφοῖς. ἐ-
 πικρῶς γὰρ οἱ τε πρῶτοντες τῶν νεωτέρων ἀρχῆν ἀξιοῦ-
 τες αὐτῶν καὶ πρῶτοντες, καὶ πλέον ἔχον ἐν πρῶτῃ δόξῃ καὶ
 διδάμεις, βαρεῖς εἰσι καὶ ἀνδρείοι οἱ νεώτεροι πάλιν, ἀφαιρῶντες καὶ ἀφαιρῶντες, καὶ ἀφαιρῶντες καὶ ὀλι-
 γαρῶν ἀνομιῶν. ὅσα δὲ πύτων, οἱ μὲν ὡς φθονοῦμενοι καὶ κηλοῦμενοι, φθῶντες καὶ διεχρησάμενοι τὰς νομισίας.

A tanquam dedita opera facti inaequales, itaq; oppo-
 fiti, ut parui maioribus adiumento essent. Sic Cra-
 terus Antigono fratre regnante, & Casandro Peri-
 laus, ad munera legati obeunda, & administratio-
 nem rei familiaris sese contulerunt. Contra Antio-
 chi, Seleuci, Grypi, Cyziceni, cum nondidicissent
 secundo à fratrib. esse loco, sed purpuras ac diade-
 mata appeterent, seipsos inuicem, ipsamque adeo
 Greciam multis calamitatibus oppleuerunt. Cete-
 rum quandoquidē ambitiosis praesertim ingeniis
 inuidia atq; obtrectatio incidit aduersus honore
 aut gloria praestantes, vtilissimum hoc loco fratri-
 bus est, ne ab iisdem honores dignitatesq; petant,
 sed alii ab aliis. nam ferae quoq; inter se pugnant,
 que alimentum iisdem ex rebus captant: & aduer-
 sarii inuicem sunt athletae, qui eidē certamini stu-
 dent. cum interim pugiles pancratiastis, & stadiū
 currētes luctatoribus faueant, studioq; & opera ad-
 sint. Ita etiam Tyndaridarum alter Pollux pugil-
 latione, Castor alter cursu vincebat. Recte etiam
 Homerus Teucrum fecit arte sagittandi inclytū, A-
 iace fratre inter grauis armaturae pedites principe,
illum qui clypeo splendente subinde tegebat.
 Sic & in repub. praetores oratorib. popularibus raro
 inuident, & de oratoriam arte tractatibus causidi-
 ci sophistis, & de medicis ii qui victus rationē pre-
 scribunt chirurgis: sed mutuo se adiuuant atq; cō-
 mēdant. At gloriā velle & admirationē captare ea-
 dē ex arte aut facultate, inter prauos perinde est, ac
 si duo aliqui eandē amantes mulierē, vterq; plus
 altero placere laboret. Sane qui diuersis incedunt
 itineribus, nihil sibi mutuo profunt. Qui autē vitæ
 genera sectantur diuersa, ii & inuidiā declinant, &
 facilius alter alteri est adiumento. quales fuerunt
 Demosthenes & Chares, rursusq; Aelchines &
 Eubulus, itē Hyperides & Leosthenes: cū alteri ad
 populum orarent & referret, alteri exercitum du-
 cerent ac res gererent. Itaq; fratres, vbi citra inui-
 diam cōmunicare gloriam & potentiam nequeūt,
 quam longissime debent alter ab alterius studiis
 & ambitione animum diuerrere: vt decore parto
 exhilarare mutuo, non molestia afficere possint.
 Enimvero praeter hęc omnia cauendū est ab affi-
 nium, domesticorum, mulierumq; prauis sermo-
 nibus, qui nonnunquam ambitioni nostrę succē-
 turati feruntur: Frater tuus, aiunt, omnia est, o-
 mnes eum admirantur & colunt, ad te nemo acce-
 dit, nullo es in honore. Ego vero, diceret homo sa-
 nae mentis, fratrem habeo laude florentem, cuius ad
 me gloriæ maxima pars pertinet. Dixit quidē So-
 crates, malle se Darium habere amicū, quam Da-
 ricum. Sed fratri recte sentienti non minori bono
 cedit frater magistratū gerens, diues, aut facundia
 clarus, quam si hęc ipsi obtigissent. Atq; hoc potif-
 simū modo istae inaequalitates debent excusari.
 Verū ætatis ratione alię inter non recte institutos
 fratres incidūt statim discordiæ. Etenim natu ma-
 iores iunioribus dū volunt imperare ac praesesse,
 omniq; in re eos gloria & potentia anteire, mole-
 sti sunt & iniuicendi. contraque minores fratrum
 auersando & ferociendo ad despectum & contē-
 tum maiorum se adsuofaciunt. hinc fit, vt & iunio-
 res fugiant, ægreque ferant admonitiones maio-
 rum, inuideri sibi, seque opprimi ab iis putantes:

& natu maiores excellentiam vndiquaq; affectantes, minorum incrementa timeant, tanquam ipsos deiectura. Enimvero sicut in beneficio volunt gratiam ab hoc qui eam inquit minorem, ab eo in quem confertur maiorem aestimari: ita si quis præcipiat maiori ut ne magnum aliquid putet esse ætatem, minori ut ne paruum, vtrumq; despectu, neglectu, contemptuq; alterius liberauerit. Et quoniam maiori curam gerere, præire, castigare conuenit: minori honorare, imitari, sequi: procuratio socialis magis esto quam paterna, plusq; persuadendo quã imperando agat, multoq; & alacrior & humanior sit in gratulatione & collaudatione recte factorũ, quam in culpandis plectendisq; delictis. & minoris æmulationi adesto non concertatio, sed imitatio. hæc enim est admirantis, illa inuidentis. vnde est, quod amantur, qui similes fieri student: ægre tolerantur & reprimuntur, qui æquari contendunt. Inter multa, quæ honoris gratia deferre minores natu maioribus debent, maxime laudatur obedientia: quæ cum reuerentia validam gignit beneuolentiam, gratiamq; vicissim obsequentem. Hac ratione Cato Capionem ætate priorẽ a puero demerens obedientia, mansuetudine, & silentio, tandem in virili ætate ita suum fecit, tantanq; sui in eius animo excitauit reuerentiam, ut ipso ignorante nihil egerit Catio, nihil dixerit. Memoriam mandatum est, cum tabellas testimonii quodam tempore obsignasset Catio, Catonẽ qui postea superuenisset, addere suum sigillũ noluisse. tum Capionem repetiisse tabellas, sigillum abstulisse suum, priusquã intelligeret qua de causa frater non credidisset, & testimonium suspectum habuisset. Cõspicua est etiam magna fratrum erga Epicurũ reuerentia, ipsius procuratione & beneuolentia parta, cum aliis in rebus, tum quod philosophandi rationem eius quasi diuino quodam perciti furore sectati sunt. nam tametsi opinionis errore decepti sunt, statim a teneris vnguiculis pro certo hoc habentes & profitentes, Neminem extitisse Epicuro sapientiorẽ: tamen dignum est mirari & eum qui ipsos sic animauit, & ipsos ita affectos. Sed & de recentiorib. philosophis Apollonius peripatericus refutauit eum, qui gloriam cõmunicari posse negauerat, cum Sotioni fratri suo natu minori decus honoremq; conciliaffet. Mihi quidem ipsi ad reliqua, ob quæ Fortunæ gratias agere debeo, accessisse Timonis fratris & constare beneuolentiam, nemo eorum ignorat, qui quouis modo mecũ rẽ habuit: minime omnium vos familiares mei. Sunt porro fratribus ætate propinquis etiam alia quædã cauenda, exigua quidẽ hæc, sed continentia & crebra, prauumq; inuicem offendendi irritandi; studiũ ingenerantia, quod in immedicabile odium, extremamq; abit maleuolentiam. Orsi enim a cõtentionibus de rebus ludicris, puta de alendis animalibus, & eorũ pugnis, & coturnicũ & gallorũ, deinde certaminib. puerorum in palæstra, canum in venatione & equorum: continere se in maioribus rebus postmodo, & cupiditatem contendendi ambitiosam reprimere non possunt. Ita Græcorũ nostra ætate potentissimi studiis histrionum, mox citharædorum diuersis, in discordiam prolapsi, deinde de lauacris Aedepfiis, cœnaculis, ac conclauibus altercantes identidem atq; de locis pugnantes, & aqua ductus incidentes atq; alio auertentes, ita ad extremum efferati sunt atq; perdit,

A οἱ δὲ αἰεὶ τὸ ὑποχρῆσθαι γλιχόμενοι, φοβουόμεθα τὸ ἐκείνων αὐξήσῃν ὡς αὐτῶν κατὰ λίσσιν. ὡς ἄρ' οὖν ἐπὶ τῷ χείριστος ἀξιοῦσι, μείζονα τὸς λαμβάνοντες ἢ γέιναι, μικροτέρων δὲ τὸς διδόντας, οὕτως αἴτις τὸ χερόν παρ' ἑαυτῶν τὰ μὲν πρεσβυτέρων μὴ μέγα νομίζῃν, τὰ δὲ νεωτέρων μὴ μικρὸν ὑποφίας καὶ ἀμελείας καὶ τὸ καταφρονεῖσθαι καὶ καταφρονεῖν ἀμφοτέρων ἀπαλλάξῃεν. ἐπεὶ δὲ τὰ μὲν πρεσβυτέρων ὁ κήδεσθαι καὶ κατηγεῖσθαι καὶ νουτεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἔστι, τὰ δὲ νεωτέρων δὲ πρὸς τὸν πατέρα καὶ ζήλωσιν καὶ ἀνελευθερίαν, ἢ καὶ ἐκείνου κηδεμονία δὲ ἐπιχειρῶν μᾶλλον ἢ δὲ πατρὸς ἐχέτω, καὶ δὲ πείθον ἢ δὲ ἐπιτάσσον, καὶ δὲ χερόν ἐπὶ τοῖς κακῶμασι καὶ κατὰ φημιού, ὅτι φέρωντος αἰ ἀμύρτη καὶ χερόντος, μὴ μόνον πρὸς θυμότερον, ἀλλὰ καὶ φιλεῖν θερμότερον τὰ δὲ τῶν νεωτέρων ζήλω, δὲ μιμούμενον ἐν ἑαυτῷ μὴ δὲ ἀμιλλώμενον. θαυμάζοντος γὰρ ἢ μίμησις, ἢ δὲ ἀμιλλα φηνοῦντος ἔστι. δὲ τὸς μὲν ὁμοιοῦσθαι βουλομένοις ἀγαπῶσι, τὸς δὲ ἕξισθαι, πείζουσι καὶ χαλεποῦσιν. ἐν πολλαῖς δὲ πρὸς αὐτὸν πρὸς τὸν τῶν νέων ἀπιδίδουσαι τοῖς πρεσβυτέροις, δὲ πείθοντες διδουσι μὲν μάλιστα, καὶ κατεργάζεται μετὰ ἀδελφῶν, δὲ νοῖαι ἰσχυρῶν, καὶ χεῖρον αὐτοῦ πείκουσαν. ἢ καὶ Κάτων τὸ Καπίωνα πρεσβυτέρον ὄντα

C πρὸς αὐτῶν δίδους ἐκ παιδῶν ἀπειθεία καὶ πρὸς ἑαυτὸν καὶ σιωπῇ, τέλος ἔπος ἐπὶ ἀνδράσιν ἐχρῶσάτο καὶ ποσάτης ἐπέπλησεν ἀδελφῶν πρὸς ἑαυτὸν, ὡς μήτε πρὸς ἑαυτὸν μήτε εἰπεῖν ἀγνοῦντος ἐκείνου. μνημονόεται γὰρ ὅτι μὲν τυχεῖας ποτὲ γραμματεῖον ἐπισφραγισαμένου τῷ Καπίωνος, ὁ Κάτων ὑστερος ἐπελθὼν, οὐκ ἠθέλησεν ἐπισφραγισαθαι καὶ ὁ Καπίων ἀπαγίθασθαι δὲ γραμματεῖον ἀφείλετ' αὐτῷ ὁ σφραγίδα, ὡρὴν ἢ πυτῆσθαι τὸ παθὼν ὁ ἀδελφὸς οὐκ ἐπίσθαισεν ἀλλ' ὑποείδετο τὸ μὲν τυχεῖας. φάνεται δὲ πολλὴ καὶ πρὸς ἑπικύρου ἢ ἀδελφῶν, δι' ἄνοια αὐτῶν καὶ κηδεμονίας, εἰς τὴν αἰτία, καὶ φιλοσοφίας τὸ ἐκείνου σωφροσύνητων καὶ γὰρ εἰ δὴ μὲν πρὸν δόξης ἀδελφῶν πεπεισμένοι καὶ λέγοντες, ὡς ὁδοὶς γέροντες ἑπικύρου σοφώτερος, ἀξίον ἔστι θαυμάζειν καὶ τὸ ἀφαιρήσθαι οὕτως, καὶ τῶν ἀφαιρημένων. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τῶν νεωτέρων φιλοσόφων Ἀπολλώνιος ὁ ὁρεπατητικὸς ἠλεγξε τὸ εἰπόντα δόξαν ἀκρινώνητον εἶναι, Σωτῆρα νεώτερον ἀδελφῶν αὐτῶν ποιήσας ἐν δόξοτερον. ἐμοὶ μὲν γὰρ ὅτι πολλὰν ἀξίαν χεῖριστος ὡρὴ τῆς τύχης γερνόντων, ἢ Τίμωνος ἄνοια τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀπῆματα πάντα γέροντες καὶ ἔστιν, ὁδοὶς ἀγνοεῖ τῶν ἰπποσώων ἐπιτυχηκότων ἡμῶν, ἢ καὶ δὲ οἱ σωφροσύνητες ὑμεῖς. ἔτερον ποίνω τῶν ὁδοῦν καὶ σωφροσύνη καὶ ἡλικίας τῶν ἀδελφῶν, φυλακτέον ἔστι πάσῃ, μικρῶν μὲν, σωφροσύνη δὲ καὶ πολλὰ καὶ πονηρὰν ποιῶντα τῶν λυπεῖν καὶ παροξύνειν, εἰσὶν ἔπι πάσι μελέτιον, τελευτῶσαν εἰς ἀπῆκετα μίση καὶ κακοθυμίας. ὁδοὶς ἀδελφοὶ γὰρ ἐπὶ παιδείας ἀφαιρέσθαι, ὡρὴ ἑσφῶς ζώων καὶ ἀγῶνας, ὅτι ὀρτύγων ἢ ἀλεξυρόνων, εἴτα παιδῶν ἐν παλαίστραις, καὶ κωῶν ἐν δῆραις, καὶ ἰπποσώων ἐν ἀμιλλαῖς, ὁδοὶς κηδεῖν ἐν τοῖς μείζοντι. ὁδοὶς καταπαύειν δὲ φιλόσοφον δαίανται καὶ φιλόσοφον. ὡς ἄρ' Ἑλλιάων οἱ κατ' ἡμᾶς διωκόμενοι ὡρὴ ἀσπιδῶν ὀρχηστῶν, εἴτα κηδεῖν ὁδοὶς ἀφαιρῶντες, ἐκ τούτου ὡρὴ ἑδῆσθαι καλυμμένησθαι καὶ πασάδας καὶ ἀδελφῶν ἀπῆκετα ἀλλοιοῦντες αἰεὶ καὶ πομποχρῶντες, καὶ ἀπῆκετα ὁδοὶς καὶ ἀπῆκετα φέροντες, οὕτως ὁδοὶς ἠγῶσαν καὶ διεφθάρησαν,

ὥστε πλοῦτων ἀφαιρέθεντες ὑπὸ τῶν τυράννων, καὶ φυγάδες καὶ
 πείνητες, καὶ (ὀλίγου δέω λέγειν) ἕτεροι τῶν παλαιῶν ἡρώ-
 δωροι, μόνον διέμειναν οἱ αὐτοὶ τῶν μισθῶν ἀλλήλοισι. ὅθεν οὐχ ἡ-
 κιστα δεῖ πρὸς τὰ μικρὰ καὶ παρὰ τὴν ἀδουμένην τῆς πατρὸς
 τῆς ἀδελφοῦς φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπία. Διὰ μάχης, με-
 λετῶν τὰς ἀνθυπέκειν καὶ ἠπείσθαι, καὶ χαίρειν τὰς ἀεὶ ἐξ-
 ἄλλῃ μᾶλλον ἀλλοῖς, ἢ τῶν νικῶν. ἔργον ἔτι εἶπε οἱ παλαιοὶ Καδ-
 μείαν νικῶν, ἀλλὰ τίμω πρὸς τὴν ἀδελφῶν, ὡς ἀγί-
 στω καὶ κακίστω, παρὰ τὴν ἀδελφῶν. τί οὖν; οὐχὶ πολλὰ τὰ
 παρὰ τὰς ἀδελφῶν τοῖς ἄλλοις ἔχειν δοκῶσι καὶ παρὰ τῶν, φέρει
 παρὰ τὰς ἀδελφῶν καὶ ἀφαιρέθωσι καὶ μάλα. ἀλλὰ κα-
 κεί φυλακτικῶν ὅπως τὰ παρὰ τὰς ἀδελφῶν μάχεται καὶ ἑαυτὰ,
 μηδὲν ἐκ φιλονεικίας μηδὲ ὀργῆς πάτος, οἷον ἀγκιστρον, παροσ-
 θέντας, ἀλλ' ὡς παρὰ τὴν ζυγῶν ἔδωκεν οἱ ῥοπήν κρινῶν ἀ-
 ποπερωθῶν, καὶ τὰς ἀδελφῶν τῶν κρίσει καὶ τῶν ἀφαιρέθωσι τῶν ἀμφιλο-
 γίας παρὰ τὴν ἀδελφῶν, ἀποκαθίσταται, παρὶν ἐνδύσαν, ὡς παρὰ βα-
 φιλῶν ἢ κηλίδων, ἀδύσοποιον ἡμέραν καὶ δυσέκπλυτον. εἶτα
 μιμῶσθαι τῆς Πυθαγορείου, οἱ ἡρεῖ μηδὲν παρὰ τὴν ἀδελφῶν,
 ἀλλὰ κοινοῦ λόγου μετέχοντες, εἴποτε παρὰ τὴν ἀδελφῶν εἰς λοι-
 ποδίας ὑπὸ ὀργῆς, παρὶν ἢ τῶν ἡλίον διῶναι, τὰς δεξιάς ἐμ-
 βάλλοντες ἀλλήλοισι καὶ ἀσπασάμενοι διελύοντο. κατὰ τὴν
 γὰρ ἔπειτα βουβῶνι πυρετῶν ἡμορροῦν, δεινὸν οὐδὲν ἔστιν, αἰ δὲ
 παυσαμένη τῶν ἀδελφῶν, νόσος εἶναι δοκεῖ καὶ βαθυτέραν ἔχειν
 δὲ τῶν ἀδελφῶν ἢ τῶν ἀδελφῶν ἢ τῶν ἀδελφῶν ἀφαιρέθωσι
 παρὰ τὴν ἀδελφῶν, τῶν ἀδελφῶν ἐστὶν, ἢ τῶν ἀδελφῶν ἀφαιρέθωσι
 τῶν ἀδελφῶν ἀφαιρέθωσι, ἢ τῶν ἀδελφῶν ἀφαιρέθωσι. ἀξίον δὲ
 πηθεῖν τῶν βαρβάρων ἀδελφῶν ἀφαιρέθωσι, οὐ πρὸς γῆρας
 μερίδος, οὐδ' ἐπὶ ἀνδραπόδοις ἢ παρὰ τὴν ἀδελφῶν ἡμορροῦν,
 ἀλλὰ πρὸς τῆς Περσῶν ἡγεμονίας. Δαρείου γὰρ ἀποθανόν-
 τος, οἱ μὲν ἠξίουσαν Ἀριαρῶν βασιλεύειν, παρὰ τὴν ἀδελφῶν ὄντα
 τῆς γενεᾶς, οἱ δὲ, Ξέρξης, Ἀρταξέρξης τε μήτρῶν ὄντα τῆς Κύρου
 θυγατρὸς, ἐκ τῆς Δαρείου βασιλεύοντος ἠδὲ ἡγεμονίας.
 Ἀριαρῶν μὲν οὖν κατέβαινον ἐκ Μήδων, οὐ πολεμικῶς,
 ἀλλ' ὡς ἐπὶ δίκῃ ἡσύχως. Ξέρξης δὲ παρὶν ἔπαρθε παρὰ
 ἀπὸ τῶν βασιλείων παρὰ τὴν ἀδελφῶν. ἐλθόντος δὲ τῶν ἀδελφῶν,
 τίς τῶν ἀδελφῶν, καὶ καταβαλὼν τὴν πᾶσαν ὑπὸ φο-
 ρῶν ὀρθῶν οἱ βασιλεύοντες, ἀπήντησεν αὐτῶν, καὶ ἠ-
 πάσατο, καὶ δῶρα πέμπων, ἐκέλευσεν εἰπεῖν τοῖς κρι-
 μίνοισι, τοῦτοισι σὲ νῦν πᾶσι Ξέρξης, ὁ ἀδελφός· αἰ
 δὲ βασιλεὺς κρίσει καὶ ἡγήσεται Περσῶν ἀναγρῶν, δι-
 δωσί σοι δούτερά μιν ἑαυτὸν εἶναι. καὶ ὁ Ἀριαρῶν, ἔ-
 γώ δὲ (ἔφη) τὰ μὲν δῶρα δεχόμενος, βασιλείαν δὲ τὴν
 Περσῶν ἑμαυτῶν νομίζω παρὰ τὴν ἀδελφῶν. πᾶσι δὲ τὴν μετ'
 ἐμὲ τοῖς ἀδελφοῖς φυλάξω, Ξέρξης δὲ παρὰ τὴν ἀδελ-
 φῶν. ἐπεὶ ὁ ἡκρίσις ἐπέστη, Περσῶν μὲν Ἀρταξέρξην ἀδελ-
 φὸν ὄντα Δαρείου, δικαστὴν ἀπέφειλον, δόξαν αὐτοῖς, Ξέρ-
 ξης δὲ ἐφάρχετο ἐπὶ ἐκείνου κρινῶναι τὴν πᾶσαν πεποι-
 θίας. Ἀρταξέρξης δὲ ἡ μήτηρ ἐπέπληξεν αὐτῶν, Τί φέρεται Ἀρ-
 τασάνων, ὡς πᾶσι, ἡγεμονίας καὶ Περσῶν ἀείρον; τί οὕτως
 τὸν ἀγῶνα δέδωκας, ἐν ᾧ καὶ καὶ τὰ δούτερεῖα, Περσῶν
 βασιλείας ἀδελφῶν κληθῆναι; περὶ τῶν ἐν Ξέρξου καὶ
 ἡγεμονίας λόγων, Ἀρταξέρξης μὲν ἀπέφηνε τὸν Ξέρξην τὴν
 βασιλείαν παρὰ τὴν ἀδελφῶν, Ἀριαρῶν δὲ ὡς αἰαπηθῆσας
 παρὰ τὴν ἀδελφῶν, καὶ λαβόμενος τῆς δεξιάς, εἰς τὸν
 παρ' αὐτῶν, καὶ παρὶν ἑαυτὸν ὡς τῶν ἀδελφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν
 Σαλαμίνα ναυμαχίᾳ, περὶ τῶν ἐκείνου δόξης.

A vt omnibus bonis à tyranno spoliati, ac pauperes
 & exfules, adeoq; tantum non alii quam fuerant
 ante facti, pristina duntaxat inuicem odia retine-
 rint. Ergo æmulationi & contentioni cum fratri-
 bus in rebus vilibus & primo occurrentibus se in-
 sinuanti, non leui opera est resistendum, meditan-
 dumque est vt concedere & vinci discamus, gau-
 deamusq; gratificando iis potius, quam superan-
 do. non enim Cadmeam victoriam prisca aliam,
 quam fratrum apud Thebas, vt turpissimam, &
 pessimam, appellauerunt. Quid? inquires. nonne
 etiam his qui placido & moderato sunt animo, i-
 pra res sæpenumero ansam præbent dissensionis
 & contradicendi? Omnino quidem. Sed hic quo-
 que curandum est vt contentio sit causarum, neq;
 ab ira aut contendendi studio iis quidam veluti
 vncus inferatur. Ius veluti pro bilance adhiben-
 dum est, & communi cura eius momentum con-
 siderandum: ac controuersia iudicio statim arbi-
 trisq; permessa, ex animo eluenda prius est, quam
 nauum aliquem aut maculam inhærentem & ex-
 purgatu difficilem imprimat. Imitandiq; sunt hoc
 loco Pythagorei, qui non generis, sed doctrinæ
 duntaxat societate iuncti, si quando per iram ad
 maledicta prorupissent, ante Solis occubitū dex-
 tris mutuo datis & salutatione facta gratiam redin-
 te grauerunt. Nam sicut buboni febris superueni-
 ens nihil habet mali: bubone autem sublato reman-
 ens, morbus videtur esse, & profundius habere
 principium: sic discordia fratrum re confecta de-
 finens, ipsius est rei: post rem manentis tantū præ-
 scriptio fuit res ipsa, alia praua & occulta causa. O-
 peræ est precium in præsentia disceptationē audi-
 re barbarorum fratrum, nō de particula eam agel-
 li, aut mancipiis, vel pecore, sed de regno Persiæ.
 Mortuo Dario, alii regnum Ariameni, vt de filiis
 eius natu maximo deferebant, alii Xerxi, qui ex A-
 tossa filia Cyri, Dario iam regnum gerente, natus
 erat. Descendit itaque Ariamenes è Media, non
 bellico apparatu, sed placide ad iudicium. Xerxes,
 qui præsens ea agebat quæ erant regis, veniente
 fratre, deposito diademate, & deiecta tiara quam
 erectam ferunt reges, occurrit fratri eumque salu-
 tauit. ac dona mittens, dicere eos qui portabant
 iussit: His te nunc honorat Xerxes frater tuus, qui
 si rex iudicio & suffragio Persarum declarabitur,
 proximum tibi à se locum tribuit. Respondit Aria-
 menes: Ego dona quidem accipio, regnum autem
 in Persas mihi cenfeo deberi, honorem tamen fra-
 trib. meis minoribus seruoabo suum, & primo inter
 fratres Xerxi. Instante porro iudicii die, Persæ cō-
 muni sententia Artabanum iudicem designaue-
 runt. Hic Xerxi, quod multitudini fideret, iudicē
 recusanti Atossa obiurgans, Quid fugis, inquit,
 Artabanum patrum & Persarum optimum, fili?
 idq; certamen metuis, in quo præclarum est, si vin-
 care, frater regis Persarum secundo te loco vocari?
 Xerxe obtemperante, & causa cognita, Artabanus
 pronunciauit Xerxi regnum conuenire. Ariame-
 nes autem statim profiliēs fratrem adorauit, dextra-
 que apprehensum in solium regium collocauit. Ex-
 inde primo apud eum loco habitus, beneuolum
 se præbuit: ita quidem, vt pro gloria fratris nauali
 apud Salaminā p̄celio p̄clare pugnans ceciderit.

Atque hoc tanquam purum & inculpabile exemplar benevolentiae & magnanimitatis propositum esto. Antiochi vero ut cupiditatem regnandi iure vituperaueris, ita amorem erga fratrem non plane ea obrutum mirari decet. Bellum Antiochus regni causa faciebat Seleuco fratri, minor ipse aetate, matre auxilium ferente. Vigente eo bello, pugna cum Galatis congressus Seleucus & victus, nusquam apparebat, credebaturque periisse, toto exercitu à barbaris occisione occiso. Antiochus hoc nuncio allato, purpuram deposuit, pullaque sumpta veste, & clausa regia fratrem luxit. paulo post audito eum vivere & alium exercitum colligere, progressus diis sacrificavit, vrbibusque sibi subiectis imperavit ut sacrificarent & ferta gererent. Athenienses, quanquam fabulam de eorum contentione absurdefixerunt, inferuerunt tamen istius absurditatis correctionem minime ineptam. secundam enim diem mensis Boedromionis semper eximunt: quod ea die cum Minerua Neptuno fuerit contentio. Quid ergo obstat, quo minus & nos aliquando cum domesticis, cognatisque altercati, istum diem oblivioni conficremus, ac pro atro censeamus? nisi si malumus multorum ac latorum dierum, quibus vna educati sumus & viximus, memoriam abicere? Nam aut frustra & nullius rei gratia nobis largita est natura mansuetudinem, & moderationis animi progeniem tolerantiam malorum: aut maxime his utendum est aduersus cognatos & familiares. Iam petere gratiam delicti non minorem demonstrat benevolentiam atque amorem, quam eam facere peccanti. Ergo neque negligere debemus ira commotos, & deprecantibus nequam repugnare: sed & ipsi vbi quid offendimus, antequertere deprecatione iram: & ipsam, vbi nos sumus laesi, deprecationem, danda venia. Celebris est in scholis fama Euclidis Socratici, quod audita iniqua & belluina voce fratris, qui diceret, Peream nisi te vlciscar, respondit: Ego vero peream, nisi tibi persuasero, ut posita ita nos ames sicut olim. At regis Eumenis non dictum, sed factum, tale est quo nullum inueniri possit magis mansuetum. Huic Eumeni Perseus Macedoniae rex inimicus, submiserat qui interficerent. hi cum sentirent à mari terra proficiscentem Eumenem ad oraculum, ex insidiis retro hominem adorti, ingentes lapides in caput & collum coniecerunt, ita ut vertigine circumactus corrueret, mortuusque putaretur. atque fama hæc late sparsa fuit, ita ut amici quidam & famuli Pergamum venientes, nuncium rei abs se visæ adferre crederentur. Proinde Attalus fratrum Eumenis natu maximus, moderatus homo, & qui erga fratrem se gessisset optime, non modo rex creatus, & diademate ornatus fuit: sed & vxorē fratris Stratonicā duxit, cumque ea concubuit. Sed postquam narratum est vivere Eumenē, & aduentare, posito Attalus diademate, sumto hastili pro more ei obuiā cū reliquis iuit stipatorib. Quē Eumencis & amice amplexus est, & reginam honorifice ac splendide salutavit. cumque non multū temporis superuixisset, absque vlla reprehensione aut suspicione extremū vitæ diem morte confecit, Attalo & regnū & vxorē suam cum legasset. Quid autē Attalus? multis ex vxore sibi natis liberis, nul-

A τὸ πρῶτον οὖν ὡς περὶ ἀρχέτυποι ἐκκείσθαι καὶ φερῶν καὶ ἀμεί-
μητον Διόδοτος καὶ μεγαλοφροσύνης. Ἀντόχου ὅτι τῶν μὲν
Φιλαρχίαν ψέξειεν αὐτῆς, ὅτι δὲ οὐ πῶρτα παρῶν αὐτῆς ὁ φι-
λαδέλφον ἐπιφανέθη, θαυμάσιον. ἐπολέμει γὰρ ὑπὲρ τῆς
βασιλείας Σελῦκου νεώτερος ὢν ἀδελφός, καὶ τῶν μητι-
ρα συλλαμβάνουσιν εἶχεν ἀκμάζοντος ὅτι τὸ πολέμου, μά-
χην ὁ Σελῦκος Γαλατίας συνάψας, καὶ ἠτήθει, οὐδαμῶς
Φανερός ἦν, ἀλλ' ἔδδοξε τεθνήσκειν, πάσης ὁμοῦ τ' ἐτραπῆς ὑπὸ
τῶν βαρβάρων καὶ παρὰ τῆς πόλεως. πύθουμος ἔν Αἰνίοςτος, τῶν
πορρῦσαν ἔθηκε, καὶ φωνήν ἰμάτιον ἔλαβε, καὶ τὰ βασιλεία κλεί-
σας, ἐπένηθ' ἀδελφόν. ὀλίγω ὅτι ὑπερον ἀκρύσας ὅτι σώζε-
ται καὶ δυνάμιν αὐτῆς ἐπέσαν ἀφείκει, τίς τε θεοὺς ἔθυσσε
παραελευθῶν, καὶ τὴν πόλεσιν ὡς ἦρχε θύειν καὶ τεφαιφορεῖν ἐπήγ-
γειλεν. Ἀθῆναιοι δὲ τῶν ἐπιπέδων τῶν θεῶν μύθον ἀτόπως
πλάσαντες, ἐπανόρθωσάν τῆς ἀποτίας οὐ φαῦλον ἐπέμψαν
αὐτοῦ. ὅτι γὰρ δδύτερον ἔξαχρῶσιν αὐτῆς βοήθουμιανός, ὡς ἐν
ἐκείνῃ τῶν Ποσειδῶνι πρὸς τὸ Ἀθῆναι ἡμερῶν τῶν ἀφ-
φορεῖς. ἢ οὖν κωλύει καὶ ἡμᾶς ἐν ἀφφορεῖ ποτε πρὸς οὐ-
κεῖναι καὶ συγγενεῖς ἡμερῶν, ἐν ἀμνηστία τῶν ἡμερῶν ἐκείνων
ἠέρεται, καὶ μίαν τῶν ἀποφρέδων νομίζειν, ἀλλὰ μὴ πολλῶν
καὶ ἀγαθῶν ἐν αὐτῆς σιωπῶν φημι καὶ σιωπῶν ὡσαύτως ἡμερῶν,
ἀφ' ἑμῶν ὅτι πλῆθος ἀνεσθῆναι; ἢ γὰρ μάτην καὶ πρὸς οὐθέν ἢ
φύσις ἡμῶν ἔδωκε πρῶτον καὶ μετεωπαθείας ἐκρηθῶν ἀνε-
ξικακίαν. ἢ μάστιγα χρῆσθῶν τῶν πρὸς συγγενεῖς καὶ οὐ-
κεῖναι. οὐχ ἦ ἦ ὅτι τῶν διδόναι συγγενεῖς ἀμῶν ποσει, τὸ ἀπεί-
σθαι καὶ λαμβάνειν αὐτοῖς ἀμῶν τῶν, ὅνοιαν ἐμφαίνῃ καὶ φι-
λοσοφίαν. ὅτι ὁρῶν τῶν τε δεῖ μὴ ἀμελεῖν, καὶ παρατου-
μῶν μὴ ἀπείπειν. ἀλλὰ καὶ φθάνειν πολλαῖς ἀμῶν τῶν
αὐτοῖς τῆ παρῆνθῃ τῶν ὀργῶν, ἀδικηθέντας τε πάλιν αὐτῆ
συγγνώμη τῶν παρῆνθῃ. ὁ μὲν οὖν Σωκράτης Εὐκλεί-
δης ἐν ταῖς σχολαῖς πρὸς τῶν ἐπιπέδων ὅτι φωνῶν ἀκρύσας ἀ-
γνώμονα καὶ φημι ὅτι τῶν ἀδελφῶν, πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, Ἀ-
πολιμῶν εἰ μή σε πρῶτον ἀμῶν, Εἰ γὰρ δὲ (εἶπεν) εἰ μή σε
πίσταν μι παύσασθαι τῆς ὀργῆς, καὶ φιλεῖν ἡμᾶς ὡς πρῶ-
τερον ἐφίλεις. ὅ δὲ Εὐκλείδης τῶν βασιλέως ἔρρηθῶν, οὐ λέ-
γῶν, ὑπὲρβολῶν πρῶτον ὅτι δὲ ἐπιπέδων ἀπολιμῶν. Περ-
σεὺς γὰρ ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἐχθρὸς ὢν αὐτῶν, παρε-
σκότασε τῶν ἀποκτενοῦντων, οἱ δὲ πρὸς Δελφοῖς ἐπέδωκον,
ἀφ' ἑμῶν βασιλέως πρὸς τὸν θεὸν ἀπὸ τῆς λαοσφῆς. ἡμέ-
ρωι δὲ ὅτι αὐτῶν, λίθοις μεγάλαις ἐμβάλλουσι εἰς τε
E τῶν κεφαλῶν καὶ τὸν τράχηλον, ὅτι ὢν σκοτῶν καὶ πε-
σῶν, ἔδδοξε τεθνήσκειν. καὶ πρὸς τῶν φημι πῶρτα χόσῃ, καὶ
φίλοι πῆν ἀφίκνῶν καὶ φημι πόντες εἰς Πέργαμον, ἀί-
πάτῃ τῶν πάθῃ ἦκειν δοχῶντες. Ἀπάλῃ οὖν ὁ πρῶ-
σῶντος αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν, ἀνὴρ ὅτι πρῶτον καὶ πρὸς τὸν
Εὐκλείδην πῶρτων ἀείσῃ, οὐ μόνον βασιλεὺς ἀπῆρῶν
ἀφ' ἑμῶν ἀμῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν τῶν ἀδελφῶν Στρα-
τονίκεν ἔγημε καὶ σιωπῶν. ἐπεὶ δὲ ἀπῆρῃ ἔσῃ ὁ Εὐμι-
νῆς, καὶ πρῶτον, θεοὺς ὅτι ἀφ' ἑμῶν, καὶ λαοῶν (ὡς περὶ εἰώ-
θει) τὰ δευτέρα μὲν τῶν ἄλλων ἀπῆρῃ αὐτῶν δορυφόρων.
F ὅ ὅτι καὶ κείνον ἀμῶν ἐδέξῃσῃ, καὶ τῶν βασιλείων
ἠπάσῃ μετὰ τιμῆς καὶ φιλοφροσύνης. καὶ χρόνον ὅτι
ὀλίγον ὅτι πρῶτον, ἀμῶν καὶ αὐτοῦ τῶν ἀπῆρῃ, τῶν
Ἀπάλῃ τῶν τε βασιλείων καὶ τῶν γυναικῶν παρεγ-

γῆσας. ἢ οὖν ἐκείνος; ἀποθανόντος αὐτῶν, παιδίον ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῶν γυναικῶν ἀπῆρῃ ἠέλησῃ, τεκῶν πολλαῖς

ἀλλὰ τὸν ἐκείνου παῖδα Δρέφας καὶ ἀνδρώσας, ἐπὶ ζῶν ἐπέθηκε τὸ Διὰ δῆμα, καὶ βασιλέα παρεσηγέρθησεν. ἄλλὰ Καμβύσης δὲ ἐρυπνίς φοβηθεὶς ὡς βασιλεύσοντα τὴν Ἀσίαν τὸ ἀδελφὸν Σοδμίαν ἀπόδειξιν, σὸδὲ ἔλεγχον ἀγαμείνας, ἀπέκτεινεν ὅταν ἐξέπεσε τὸ Κύρου δευδοχίης ἡ ἀρχή, τελευτήσαντος αὐτοῦ, καὶ τὸν Δαρείου γένος ἐβασίλευσεν, ἀνδρὸς ἑμίονο ἀδελφοῦ ἄλλὰ καὶ φίλοις ὅτις αὐτὸν κρινόντων παρεγμάτων καὶ διωάμεως. ἐπὶ τοίνυν ἐκείνῳ δεῖ μνημονῶσαι ἐν ταῖς παρὰ τὸς ἀδελφοὺς Διαφοραῖς καὶ φυλάττειν, ὅ τοις φίλοις αὐτῶν ὁμιλεῖν καὶ πλησιάζειν τότε μάλιστα φέβειν ὅ τὸς ἐργασίαι, καὶ μὴ παρὰ δέχασθαι, μιμνήσκον αὐτὸν γεῦν τὸ τῶν Κρητῶν, οἱ πολλάκις σασιάζοντες ἀλλήλοισι καὶ πολεμουῦντες, ἐξώθεν ὀπίοντων πολεμίων, διελύοντο καὶ σκωπίσαντο. καὶ τὸ τοῦ ὀκελούμηνος ἕως αὐτῶν συκρητισμός. ἐνίοι γὰρ ὡς παρ' ὕδαρ ποῖς χαλῶσι καὶ διπασμένοις ὑπορρέοντες, αἰαβέποισιν οἰκειότητάς καὶ φιλίας, μισοῦντες μὲν ἀμφοτέρους, ὀπιπτόμενοι δὲ ἑκάστην ἑκείνων ἀσθενείας ἐκιδόντι. ἑκάστη γὰρ ἐρασιπαισιν ὁμιλεῖν οἱ νεαροὶ καὶ ἀκαχοὶ τῶν φίλων, τῶν ὀρχιστοῦ καὶ δευδοχίης παρὰ τὸν ἀδελφὸν, οἱ κακῆς αἰτίας τῶν ἐργασίων στωαζήνακτεῖν καὶ στωαζήνακτεῖν δοκῶσι. κατὰ τὸν αὐτὸν ἡ ἰσώπειος ἀλεκτοῖς παρὰ τὸν αἰλθουρον, ὡς δὴ καὶ ὄνομα αὐτῆς νοσοῦσης ὅπως ἐχθρῶν πωθανοῦ μύου, Καλαῖς (εἶπεν) αἰσὺ ἀποσῆς. ἔτω παρὰ τοιοῦτον ἀνδρῶν, ἐμβάλλοντα λόγον ἕως τῶν δευδοχίης, καὶ πωθανοῦ μύου καὶ ὑπορρήτων τῶν ἀπορρήτων ἐνία, καὶ λέγειν, Ἄλλ' ἐμοὶ γε παρὰ τὸν ἀδελφὸν ἔστιν ὅτι, μήτε ἐγὼ τοῖς δευδοχίης παρὰ τὸν ἀδελφόν, μήτε ἐκεῖνος, νυνὶ δὲ οἶδα ὅπως ὄφθαλμοῦντες μὲν οἰόμεθα δεῖν ἀποτρέφειν ὅτι τὰ μὴ ποιοῦντα πληγῶν μὴδὲ ἀπιτυπία χρώματα καὶ σώματα τῶν φίλων, ἐπὶ μὲν φέβειν καὶ ὀρχιστοῦ καὶ ὑπονοίας παρὰ τὸν ἀδελφόν, καὶ ἡρόδοτος, καὶ ἡρόδοτος ἀναγερνόμεθα τοῖς ἐκταρατοῖσιν, ὅτε καλαῖς εἶχε τὸς μὲν ἐργασίαι καὶ δις μύου ἀποδιδράσκειν καὶ λαίλαπειν, σκωπίσαι καὶ σκωδιμερῶσαι μάλιστα κηδεταῖς ἐκείνων καὶ οἰκείοις καὶ φίλοις, καὶ παρὰ τὸν ἀδελφόν, αἰπῶν καὶ παρρησιαζέσθαι, καὶ τοὺς λίθον ἔφασι χρωσάμεσον ἀδελφοῦ λαμβάειν ὅδον βαδίζοντες, ἀρῶνται δὲ καὶ κινῶν διεκδραμόντος, καὶ πολλὰ τοιαῦτα δεδίασαν, ὧν ὁμόνοια σὸδὲν ἀδελφῶν διέσησεν. αἰθροποιὶ δὲ κινῶν καὶ δευδοχίης ἐν μέσῳ λαμβάειντες αὐτῶν, καὶ ἐπιπτόντες, ἔστωρασι. δεῖ τὸν λόγον τὸ σκωπῆσαι ἕως ἀρῶντος, ὃ μὲν εἶπε Θεόφραστος, ὡς εἰ κρινά τὰ φίλων ἔστι, μάλιστα δεῖ κρινῶν τῶν φίλων ἐπὶ τὸς φίλους ἔχειν ἡκιστα δὲ ὅτις ἀδελφοῖς τὸ τὸν ἀδελφόν ἐστίν. αἰθροποιὶ καὶ χρωσάμεσον ὁμιλία καὶ σκωπῆσαι παρὰ τὸν ἀδελφόν, ἀπὸ ἀλλήλων. τῶν γὰρ φιλεῖν ἐτέροις, ὁ δὲ ἐπέταξεν ὅτι χρωσάμεσον καὶ χρωσάμεσον ἐτέροις, καὶ ἀγασθῆναι ὑφ' ἐτέρων. ἡτοιοῦσι γὰρ αἱ φιλία καὶ μεῖζον οὐδὲν ἔστι Διαφορῶν ἡθῶν σημεῖον, ἢ φίλων ἀρέσας δευδοχίης. ὅταν οὐτὸ σκωπῆσαι ἀδελφῶν καὶ συμπίπειν, ἔτι δὲ συμπαίξειν καὶ σκωδιμερῶσαι, οὕτως σκωπῆσαι ἔστι ὁμόνοιας, ὡς τὸ συμπίπειν καὶ σκωδιμερῶσαι ἡδεσθῆαι τε τοῖς αἰσῶν σκωπῶντα, καὶ πάλιν βδελύσασθαι καὶ φέβειν. σὸδὲ γὰρ Διαφορῶν αἱ κρινῶν φιλία φέρεται, σὸδὲ συγκρούσις. ἄλλὰ καὶ ἡγήταις ἡ ὀρχιστοῦ καὶ μεμψίς, ἐκλύεται Διαμέσου τῶν φίλων, ἐκδεχομένων καὶ Διασκεδηνῶντων, ὅντιν ἀμφοτέρους οἰκείως ἔχουσι, καὶ παρὰ τὸν ἀμφοτέρους ὁμοῦ τῆ ὁμοῖα σκωπῶνται.

A lum sustulit: sed Eumenis filium educavit, eique virilem aetatem adepto viuus diadema imposuit, regisque nomen detulit. At Cambyfes somnio ter- ritus, fratrem suum, quem regem Asiae futurum erat imaginatus, nulla interposita quaestione, nul- la demonstratione, interfecit. quo factum est vt ipso mortuo regnum a stirpe Cyri in Darium trans- ferretur eiusque posteritatem, qui non fratres mo- do, sed amicos etiam admittere in societatem re- rum & potentiae nouerat. Præterea memoria est hoc etiam tenendum in fraternis dissidiis, vt tunc maxime amicos fratris accedas, inimicosque vi- tes, neque admittas. eaq; in re par est imitari Cre- tenses, qui crebris seditionibus bellisque ciuilibus exagitati, extrinsecus aduentantibus hostibus pacem ac societatem coiuerunt. Is enim erat, quem ipsi appellabant Syncretismum. Nam sunt, qui aquae instar rebus luxatis & hiantibus affluen- tes, familiaritates & amicitias euertunt, vtrisque inimici, & ei insidiantes, quem ob imbecillitatem vident magis expositum iniuriae. quippe amantem adiuuant recentes & simpliciores amici: irato au- tem & cum fratre dissidenti apparet malignissi- mos inimicorum se indignationis iraque locum præbere. Quare sicut gallina illa apud Aesopum feli percontanti ficta beneuolentia ex ægrotante ipsa, Quomodo valeret, respondit: Bene, si tu dis- cedas. ita tali homini sermonem iniicienti de discordia, & arcana eruere molienti quædam di- cendum est: Nihil mihi cum fratre est litis, si v- terque nostrum calumniatoribus aures non præ- beamus. Nunc nescio qui fit, vt oculis vitio ali- quo laborantibus arbitremur visum auertendum esse à coloribus & corporibus radium recellentibus: tamen ira, reprehensione, aut suspicione ad- uersus fratrem oborta, iis gaudeamus ac nos im- plicemus, qui magis nos exagitant. quo quidem tempore oportebat nos euitatis inimicis, maxime cum affinibus & familiaribus amicisq; eorum ver- sari, & ad vxores eorum intrare, ac libero ore con- quæri. Atqui fratres aiunt vna ambulantes non debere lapidem in medio admittere: quin & ca- nem per medios discurrere ominis sinistri habe- tur, ac multa talia metuunt, quorum tamen nihil fraternam discindit concordiam. excutiunt inte- rim, homines caninos & calumniatores in medi- um adhibentes, & in vitium ab his compulsi. Pro- inde (ipsa disputatione id quod continuo subse- quitur suggerente) q; recte dixit Theophrastus, Si omnia amicorum sint communia, maxime debe- re amicorum communes esse amicos: id non vlti- mo loco fratribus est præcipiendum. Dum enim teorsim ac pro se alii cum aliis consuetudine vitæ societatemq; colunt, ipsi inuicem diuelluntur. quia dum amant diuersos, sequitur vt gaudeant etiam di- uersis, diuersos emulentur, à diuersis ducantur. Ete- nim amicitias mores finguntur: & nullum est diuer- sitatis ingeniorum certius argumētum, quam vbi amici diuersi deliguntur. Ergo cibi, potus, ludorum, contubernii societas nou perinde continet fratrum concordiam, atq; eorundem hominum amor & odium, vt eorundem consuetudine & gratam habeant, & eorundem fugiant atq; abominentur. Neq; vero communes amicitie admittunt calumnias, aut of- fensiones. sed etiã si quid iræ aut obiurgationis in- ciderit, eluunt id in medio interpositi amici, atq; exceptum dissipant: si quidem ambob. ex æquo faueat.

Nam quomodo stanno æs ruptum committitur atque ferruminatur, utramque tangente extremitatem, & ad naturam utriusque temperato: sic amicium decet aptum & accommodatum esse utriusque fratrum, suaque communitate eorum stipare benevolentiam mutuam. inæquales, & non temperati, instar inconcinnorum in modis musicis sonorum, non coniunctionem, sed disjunctionem efficiunt. Idcirco dubitari potest, rectene an contra Hesiodus dixerit:

Aequalem fratri caueas fecisse sodalem.

Equidem æquo præditus animo amicus, & amobus communis fratribus, vinculum quoddam est mutui inter eos amoris. Hesiodum vero apparet respexisse ad plerosque, & quidem malos: à quibus ob finitimum sui ipsorum amorem & procliuatatem ad rivalitatem fratribus metueret. Hoc mali ubi caueris, nihil impedit quin amicum eadem qua fratrem cõplectare benevolentia: dum modo huic primæ partes sēper deferatur in magistratibus. & repub gerendis, in inuitationibus ad conuiuia, in contrahenda cum principibus vitis notitia. denique si quæ in vulgus videntur ad gloriam dignitatemque conducere, & illustrare, in iis ætati convenientem honorem concedas. neque enim adeo amicum hac in parte ista prærogatiua ornat, quam de existimatione fratris posthabiti ignominia detrahit. Sed de hac quidem sententia plures perscripserunt quid sentirent. Tamen illud Menandri verum est:

Nemo sui contemptum aquo animo fert amans.

quæ vox monet ut curam fratrum geramus, neque naturæ fiducia eos negligamus. Nam & equus natura hominum, & canis domini amans animal est: sed nisi probe curentur atque tractentur, infensa fiunt & aliena. & corpus animæ cognatissimum, si ab ea non colatur, aut neglectim habeatur, adiuuare actiones ipsius recusat, iisque officit & deserit. Ratio autem curandi cum ipsis fratribus admodum conueniens, tum eorum foceros atque affines maxime decens est, ut in omnibus rebus semper benevolos se alacresque præbeant, seruos dominorum studiosos salutent comiterque demereantur, medicis gratias agant qui fratri sanitatem restituerunt, itemque fidelibus amicis, atque promptam in vna conficienda expeditione & peregrinatione operam nauent. Vxorem porro fratris, ut omnium sacrorum sanctissimum, frater suspiciat atque veneretur, itaque fratrem honoret eique gratuletur, neglectæ rationem habeat, iritatum demitiget. si mediocre aliquid peccauit, in placando & deprecando viro adsit. si quid cum fratre sibi seorsim extiterit iurgii, apud eam hunc accuset & litem componat. Maxime autem cœlibatum & orbitatem fratris ægre ferat frater, eumque hortando & exprobrando quouis modo ad matrimonium contrahendum adigat, legitimisque includat nuptiis. Vbi is liberos fuerit nactus, euidentius porro sua in eum benevolentia, & aduersum uxorem eius reuerentia vtatur. Liberis setanquam suis beneuolū, sed benigniorē tamen & indulgentiorē exhibeat, ne pro ætate aliquid delinquentes, ob metū patris & matris pfugiant, ac cū vitiosis & locordibus hominibus cõsuecant: sed habeant quo se cõuertentes castigentur officiique admoneantur. Sic Plato sororis suæ filiū Speusippum è magna negligentia & intemperantia reuocauit, nulla voce, nullo facto ei molestus. nam fugienti parentes criminum eum conuincentes, & maledictis incessentes, placidum se & iræ vacuum dans,

A ως γὰρ ὁ καλῶτερος ῥαχῆα τὸν χαλκὸν σιναρμόττει καὶ συ-
κερῶνει, τὰ ψαύειν ἐκατέρου πέρας οἰκείως ὁμοπαθῆς
ῥυθμῆμος, οὕτως δεῖ τὸν φίλον διαρμόσον ὄντα καὶ κρινὸν ἀμ-
φοτέρους τοῖς ἀδελφοῖς πρὸς καταπυκνωτὴν καὶ ὄνοισιν. οἱ
δὲ δύνουσι καὶ ἀμικτοί, κατὰ τὸν ἐν ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἀμικτῶν
φθὸν καὶ ἀφ᾽ ἑαυτῶν οὐ σιναρμῶν ποιούσιν. ἔστιν οὖν ἀφ᾽
πορῆσαι πότρεον ὀρθῶς ἢ τοῦ ἀντίον ὁ Ἡσίοδος εἶπε, Μηδὲ
κασιγνήτων ἴσον ποιῆσαι ἐταῖρον. ὁ μὲν γὰρ δὴ γῶμος
καὶ κρινός, (ὡς τὸ εἶρηται) μάλλον ἐγκρατεῖς δι᾽ ἀμφοτέρων,
σιναρμῶς ἔσαι τῆς φιλαδελφίας. ὁ δὲ Ἡσίοδος (ὡς εἰκεν)
B ἐφοβήθη τὰς πολλὰς καὶ φαύλους ἀφ᾽ ὅδε δὲ ζῆλον καὶ φίλαστον ὁ
δὴ καλῶς ἐχρῆ φυλακτομῆμοις, καὶ ὄνοισιν ἰσῶ φίλων νέ-
μηταί τις, αἰετὰ πρὸς τὰ ἀδελφῶν φυλάττειν ἐν ἀφ᾽
ἑαυτῶν καὶ πολιτείαις, ἐν τε κλήσει καὶ γινώσεισιν ἠγαθῶν, καὶ
ὅσα τοῖς πολλοῖς ὅτι φαῖται, πρὸς δὲ ζῆλον ὅτι, ὁ πρὸς ἑαυτὸν
ἀφ᾽ ἑαυτῶν τῆ φύσιν καὶ γέρας ἀποδιδόντας, ἔγδ᾽ ἔτω ὅτι φίλων
πλέον ἐν τοῖς σεμνῶν, ὡς ἀδελφῶν τῶν ἀγαθῶν ἀφ᾽ ἑαυτῶν καὶ
ἀδδζον. ἀλλὰ τὸ εἶ τῶν μὲν ἐτέρω τῆς γῶμης γέρας
C τῶν δὲ δοκῶντα ἀφ᾽ ἑαυτῶν πλείονων. ὁ δὲ Μεναῖδρειον ὀρθῶς ἔχον
ὡς ὁδοὺς ἀγαθῶν αὐτὸς ἀμελεῖ ἢ ἡδέως, ἕπομιμνήσκει καὶ
D διδάσκει τῶν ἀδελφῶν ὅτι μελεῖσθαι, καὶ μὴ τῆ φύσει πι-
στῶντας ὀλιγαρεῖν. καὶ γὰρ ἵππος τῆ φύσει φίλων θεσ-
πον, καὶ κύων φιλοδέσποτον, ἀλλὰ μὴ τυγχάνουσα θεσπέιας
μηδὲ ὅτι μελείας, ἀπίστορα γὰρ καὶ ἀλλότρια, καὶ ὁ σῶ-
μα τῆς ψυχῆς συγγενέστατον ὅστις, ἀμελούμενον δὲ καὶ παρ-
ρώμενον ἕω αὐτῆς, οὐκ ἐθέλει σιναρμῶν, ἀλλὰ λυμῶν
E τῶν καὶ πρὸς τὸν ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἀφ᾽ ἑαυτῶν. ὅτι μελεία δὲ καλὴ μὲν
αὐτοῖς τοῖς ἀδελφοῖς, ἐπὶ δὲ καλλίων πενήτεσι καὶ γαμ-
βροῖς τοῖς ἐκείνων, ὄνοισιν αἰετὰ παρέχειν εἰς ἀπῶντα καὶ
πρὸς ἑαυτὸν, οἰκέτας τε φιλοδέσποτοις ἀσπάζεσθαι
καὶ φιλοφρονεῖσθαι, καὶ χάριν ἔχειν ἰσῶσι θεσπέιας
F σαπιν αὐτοῖς καὶ φίλοις πιστοῖς, καὶ πρὸς ἑαυτὸν σιναρμῶν
νεγκρῶν ἀποδημίας ἢ στρατείας: γινώσκον δὲ ἀδελφοῦ
γαμετῶν, ὡς ἀπῶντων ἱερῶν ἀγῶπῶν πρὸς ἑαυτὸν καὶ
σεβόμενον, πᾶν ἀφ᾽ ἑαυτῶν καὶ ἀφ᾽ ἑαυτῶν, ἀμελοῦ-
μένη δὲ σιναρμῶν καὶ χαλεπαίνουσαν δὲ πρὸς ἑαυτὸν. αἱ δὲ
ἀμῶν τῆ πῶν μετείων, σιναρμῶν ἀφ᾽ ἑαυτῶν καὶ σιναρμῶν ἀφ᾽
λεῖν τὸν ἀφ᾽ ἑαυτῶν πῶν ἰδία γῶμῶν ἀφ᾽ ἑαυτῶν πρὸς τὸν
ἀδελφόν, ἀπῶντα παρ᾽ ἐκείνη καὶ ἀφ᾽ ἑαυτῶν τῶν μέμ-
ψιν. ἀγαθῶν δὲ ἀδελφοῦ καὶ ἀπῶντα μάλιστα δεσχεαίνειν,
καὶ πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἀφ᾽ ἑαυτῶν, σιναρμῶν πᾶντα χῶ-
θεν εἰς γῶμον καὶ σιναρμῶν νομίμοις κηδύμοισι: κτησα-
μῶν δὲ πᾶντας, ἐμφανέτερον χεῖν τῆ τε πρὸς αὐτὸν
ὄνοισιν, καὶ τῆ πρὸς τὸν γινώσκον πῶν. τοῖς δὲ πασι δὴ νοῦν
μὲν ὡς τὸν ἰδίους, ἢ πῶν δὲ μάλλον εἶναι καὶ μελίχρον: ὁ-
πως ἀμῶν τῶν ὄνοισιν, οἶα νεοί, μὴ δραπέτευσαι, μηδὲ κατα-
λύωνται, ἀφ᾽ ἑαυτῶν πρὸς ἢ μηδὲ, εἰς ὁμιλίας φαύλους
καὶ ὀλιγαρεῖς, ἀλλὰ ἀποστροφῶν καὶ καταφυγῶν ἀμανοῦ
πᾶντων ὄνοισιν καὶ παρῶν πᾶντων ἔχουσιν οὕτω καὶ πρὸς
F τῶν ἀδελφῶν ὄνοισιν ἀφ᾽ ἑαυτῶν ὅτι πολλῆς ἀφ᾽ ἑαυτῶν καὶ ἀ-
φ᾽ ἑαυτῶν ἐπέσρεψεν, ὁ δὲ ἔτε εἰπὼν ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἔτε ποιήσας
πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ φθὸν τῶν γενεῶν ἐλέγχοντας αὐτὸν αἰετὰ
καὶ ἀφ᾽ ἑαυτῶν, ὁ δὲ δίδος αὐτὸν δὴ μὲν καὶ ἀμῶν τῶν, ἀφ᾽

δῶτε πολλῶν εἰρηγάστον, καὶ ζῆλον ἐαυτῶν καὶ φιλοσοφίας, καὶ τοὶ πολλοὶ τῶν φίλων ἐπεκάλουν ὡς μὴ νοσηπιώπιδ μειράκιον· ὁ δὲ καὶ πόλυ νοσητεῖν ἔλεγε, τὰ βίβια καὶ τῆ ἀφαιτή τῆς πατρὸς τὰ ἀγρὰ τῶν καλῶν διαφορῶν παρέχον κατόμησιν. Ἀλκίαι δὲ τὸν Θεσσαλὸν ὁ μὲν πατήρ ἀγέρωχον ὄντα καὶ ὑβριστὴν ἐκλόουε καὶ χαλεπὸς ἦν, ὁ δὲ θεῖος ἀνελάμβανε καὶ παροσηγετο· πεμπόντων δὲ τῶν Θεσσαλῶν φρυκτῶν πρὸ βασιλέως πατρὸς τὸν θεὸν εἰς Δελφοὺς εἰέβαλε κρύφα τὰ πατρὸς ὁ θεῖος, ὑπὸ τῆ Ἀλκίαι καὶ τῆς Πυθίας τῶτον ἀνελεύσῃς, ὅτε πατὴρ ἀπέφηνεν ἐμβεβληκέναι τὸν φρυκτὸν ὑπὸ αὐτῆ, καὶ πᾶσιν ἐδόκει πλαγῆ τις ἐν ταῖς καταγραφαῖς τῶν ὀνομάτων γερονέαι. δὲ καὶ πέμφαντες αὐτῆς ἐπομήθησαν τὸν θεόν· ἡ δὲ Πυθία, κατὰ περ ἐκβεβαίου μὲν τῆ παροσηγεῖν ἀναγέρωχον, εἶπε, Τὸν Πυρρόν τοι φημί, τὸν Ἀρχεδίκη τέκε παῖδα, καὶ τῶτον τῆ ἔσπον ὁ Ἀλκίαις ὑπὸ τῆ θεοῦ βασιλέως ἀφαι τὸν ἔ πατρὸς ἀδελφὸν ἀποδείξῃς, αὐτὸς τε πολὺ πόλυτων ἐπαρτάσει τῶ πατρὸς αὐτῆ, καὶ ὁ ἔθνος εἰς δόξαν παροσηγαγε μέγαν καὶ δῖον αἰμῶν. ἀλλὰ μὲν δὲ παροσηγῆσαι τε καὶ πρῶτος καὶ ἄρχαῖς παίδων ἀδελφοῦ χαίροντα καὶ σεμνωτόμῃον αὐξῆιν παροσηγεῖ καὶ σινεξορμῆν πατρὸς τὰ καλὰ, καὶ καταπορῶντας ἀφειδῶς ἐπαμνεῖν· αὐτῆ γὰρ ἴον ἐπαρτῆς ἴσως ἐγκωμιάζειν, ἀδελφοῦ δὲ, σεμνόν, καὶ οὐ φίλουτον, ἀλλὰ φιλοκαλον καὶ θεῖον ὡς ἀληθῶς. ἐδόκει γὰρ μοι καὶ τοῦτο μακαλῶς ὑφηγεῖσθαι πατρὸς δύνουσαι ἀδελφῶν καὶ ἀγάπησιν. δεῖ δὲ καὶ τὰ τῶν κρητῶνων ζήλου. Ἡρακλῆς τε γὰρ δυνεῖν δέοντας ἐβδμήχοντα γυνήσας παῖδας, σπένος ἦτον αὐτῶν τὸν ἀδελφιδιῶν ἠγάπησιν. ἀλλὰ καὶ νῦν πολλὰ γὰρ σύμβωμός ἐστιν Ἰόλαος αὐτῶν, καὶ συγκατάρχοντα, τῶ πατρὸς αὐτῶν Ἡρακλέους ὀνομάζοντες. Ἰφικλέους δὲ τῆ ἀδελφοῦ πεπόντος ἐν τῆ πατρὶ Λακεδαιμόνα μάχη πατρίλουπος γυμνωμένος, πᾶσαν ἐξέλιπε Πελοπόννησον· ἡ δὲ Λακεδαιμόνα, τῆ ἀδελφῆς ἀποθανέσης, ἐφρέψε ὁ βρέφος καὶ σινεξορμῆσιν, ὅθεν αἱ Ρωμαίων γυναικες ἐν τῆ Λακεδαιμόνας εορταῖς, ἡ Ματῶτον ὀνομάζουσιν, ἐπὶ τῆς ἐαυτῶν παῖδας, ἀλλὰ τῆς τῆ ἀδελφῶν ἐπὶ καλίζονται καὶ πρῶσιν.

A magnum homini pudorem, suiq; & philosophiæ admirationem incussit. cumq; à multis amicorum reprehenderetur, quod non castigaret adolescentem: Ego vero, inquit, castigo, vitæ meæ ratione ipsi demonstrans quod sit honestorum & turpium discrimen. Alueam Thessalum pater, ut ferocem hominem & iniuriosum, deprimebat, eratq; ei infensus: patruus ad se recipiebat & amplectebatur. Mittentibus autem Thessalis fabas ad oraculum Delphicum, quibus Deum de rege futuro consuliebant, clam patre patruus his unam de Aleua quærentem inferuit. Cumq; Pythias Aleuam regem designasset, & ipse pater professus est se nullâ de hoc fabam misisse, & omnes existimauerunt errorem aliquem in nominum descriptione commissum esse. itaq; denuo missi sunt scitatum. Pythia autem veluti confirmans primam designationem, respondit:

Archedice peperit quem rufum, nomine dico.

Atq; hoc modo Aleuas ab Apolline rex studio patruï creatus, cum ipse priores longo post se reliquit interuallo, tum gentem ad gloriam potentiamq; magnam euexit. Enimvero fratris filios frater eorum recte factis, honoribus, ac dignitatibus gaudento gratulandoq; debet augere, & impetus ad res honestas eorum promouere, ac largiter laudare ubi rem preclare gerunt. suum enim filium laudare, odiosum videtur: fratris, pulcrum est, & non sui, sed honestatis diuino cuidam plane amori adscribendum. Atq; ipsum nomen fratris Adelpus videtur recte commonere de beneuolentia & dilectione. Quin & eos imitari decet, qui humana præstantiores natura fuerunt. Hercules, cum duodeseptuaginta filios genuisset, nullo eorum parcius amauit fratris filium. atq; etiamnum multis in locis eadem cum Hercule ara colitur Iolaus, atq; vna ei vota nuncupantur, & adstes Herculis nominatur. Iphiclo autem fratre in pugna apud Lacedæmonem interfecto, Hercules ingenti dolore perculsus, totam deferuit Peloponnesum. Et Leucothea infantem defunctæ vita sororis educauit, secumq; inter deos retulit. Hinc matronæ Romanæ in feriis Leucotheæ, quam Matutam nominant, non suos sed sororum filios in vlnas accipiunt & honorem iis habent.

ΠΛΟΥ-

